

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

17. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (10,50 Sk)

28. DUBNA 2002

Z obsahu:

Pane, navštiv svou vinici

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci

10. 4. 2002

- strana 2 -

Svatost pro všechny

Josemaría Escrivá

*9. ledna 1902

†26. června 1975

- strana 4 -

Opus Dei

Jürgen Liminski

- strana 8 -

Jaké církve si přeje vláda?

- strana 9 -

Je to rouhání?

- strana 10 -

Kongregace sester premonstrátek

si 27. dubna 2002

s vděčností připomíná

100 let od svého založení

- strana 11 -

Boží milosrdenství volá po naší odpovědi

Záznam homilie

z letošního svátku Božího

milosrdenství

- strana 12 -

Vzpomínka

na Josefa Bláhu,

dlouholetého zaměstnance

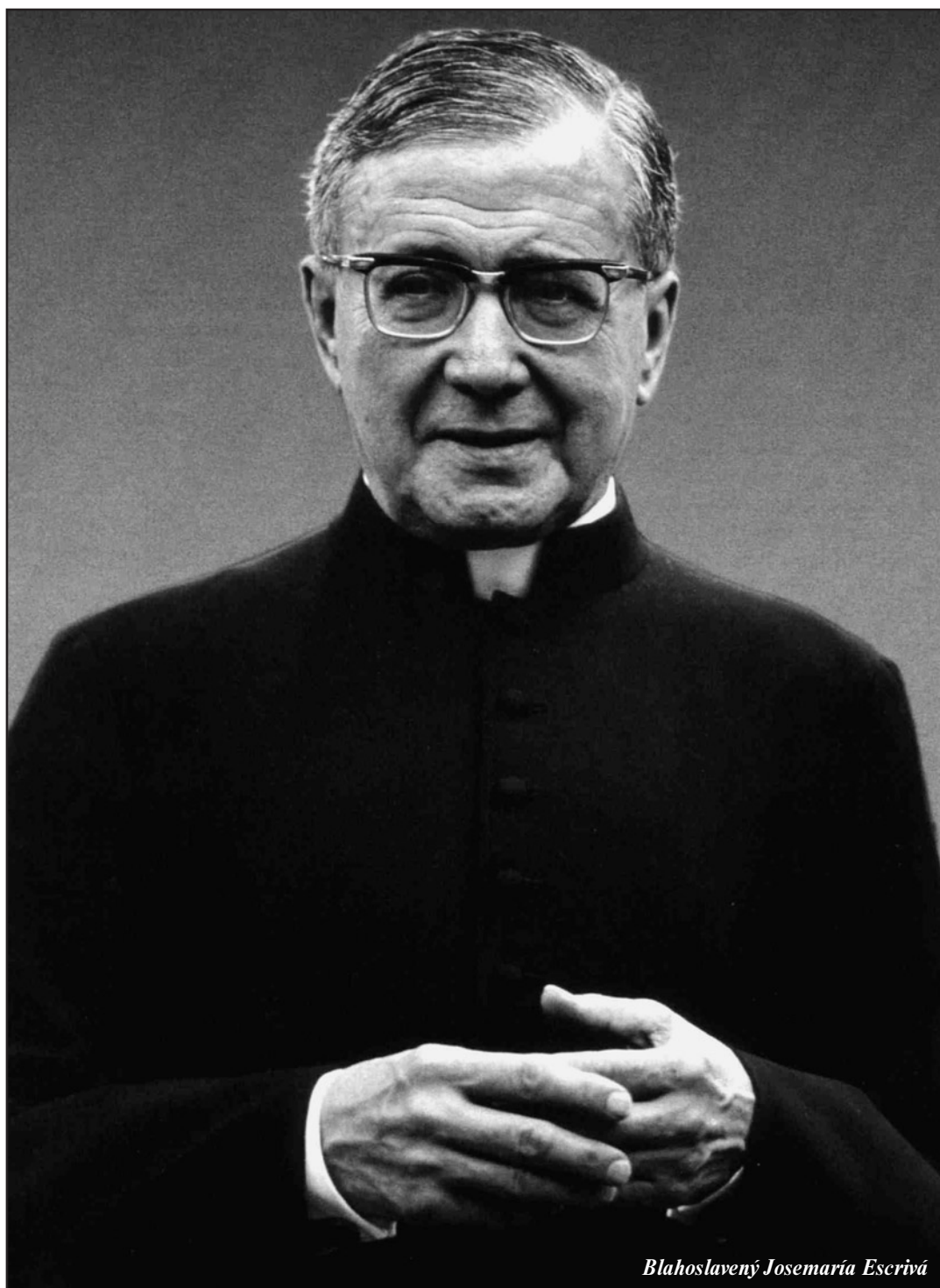
Arcibiskupství pražského

- strana 13 -

Skutečná tvář otce Pia (17)

Četba na pokračování

- strana 14 -

Blahoslavený Josemaría Escrivá

Editorial

Slova, jimiž Pán promlouvá k apoštolům v dnešním evangeliu, jsou slova na rozloučenou. Jenže představa, že by už neměli mít Pána ve svém středu, jako dosud, je naplňuje úzkostí. Nechápu ještě, že Ježíšův odchod je nutností. Všechno, co dosud řekl a vykonal, stejně jako to, co dále nastane, je nevyhnutelné, neboť konečným cílem a jediným smyslem jejich života není přebývat s Pánem na této zemi, ale ve věčném příbytku u Otce. Dočasné odloučení od Pána směřuje tedy k věčnému spojení s ním.

Mnoho lidí tohoto světa se také chvěje úzkostí, ale ze zcela opačného důvodu. Obávají se, že by někdo mohl vyvolat situaci, že Bůh opět vstoupí do jejich života a budou muset opustit svou zamilovanou modloslužbu, ke které zaměřili všechno své úsilí. Jenže svět bez Boha, který si budují a globalizují, neohrožuje Bůh, ale oni sami svou pýchou, svým egoismem, tvrdostí srdce a chamtivostí, které jsou stále obecnější a podkopávají všechny pozemské jistoty i sám společenský řád.

I za této situace obecného strachu před Bohem zůstává posláním Kristových učedníků jít ke všem národům a získat i je za jeho učedníky. Jak získat pro Boha ty, kteří o Bohu nechťejí ani slyšet? Tím, že jim **ukážeme Otce**, neboť to nejvíce potřebují.

Jestli se nám to zdá nemožné, je to proto, že myslíme v lidských dimenzích. Kdo opravdu věří v Ježíše Krista, bude činit skutky, které činil on, ano i větší než on. To nám i v dnešním světě dokazují ti, kteří opravdu uvěřili do všech důsledků a které sám Bůh staví na oltáře, abychom je měli před očima jako živé důkazy stálé platnosti jeho slova. Mají mezi nimi významné místo tři, kteří letos čekají na své svatořečení: bl. P. Pio, bl. Josemaría Escrivá a bl. Juan Diego. V tomto čísle Světla věnujeme obzvláštní pozornost druhému z nich. Jeho poselství – posvěcení každodenní práce, všedního a rodinného života – je pro nás víc než aktuální. Čím to, že k nám pronikla všechna možná hnutí, jen ne Opus Dei? Je třeba se ním seznámit, případně překonat předsudky těch, kteří je poznali pouze ze zkreslených referencí.

Pane, navštiv svou vinici

Žalm 79, ranní chvály 2. týdne

Žalm, který právě zazněl, má tonalitu žalozpěvu a pokorné prosby celého izraelského národa. První část používá krásný biblický obraz, totiž pastorální. Pán je tu vzýván jako *Izraelův pastýř*, ten, který *vede Josefa jako ovce* (Ž 79,2). Z výše archy úmluvy, posazen na cherubech, vede Hospodin své stádo, tj. svůj lid, a chrání ho v nebezpečích.

Spící Bůh

Tak to dělal během putování pouští. Nyní však se zdá, jako by byl nepřítomný, spící, lhostejný. Stádu, které má vést a živit (srov. Ž 22), nabízí jen chléb nasycený slzami (srov. Ž 79,6). Nepřátelé se tomuto pokořenému a uraženému národu vysmívají; ale Boha jako by se to netýkalo, *neprobouzí se* (srov. v. 3), ani nezjevuje svou moc, sešikovanou k obraně obětí násilí a útla-ku. Opakovaná antifonní invokace (srov. v. 4.8) se jakoby snaží probudit Boha z jeho netečného chování a způsobit, aby se vrátil a byl pastýřem a obráncem svého lidu.

Hospodinova vinice

V druhé části modlitby plné napětí a současné důvěry nacházíme starý symbol, drahý Bibli, totiž symbol vinice. Je to obraz snadno pochopitelný, protože patří k panorámatu zaslíbené země a je znamením hojnosti a radosti.

Jak učí prorok Izaiáš na jedné ze svých nejstarších poetických stránek (srov. Iz 5,1-7), vinice ztělesňuje Izrael. Ilustruje jeho základní dimenze: na jedné straně jakožto vysazená od Boha (srov. Iz 5,2; Ž 79,9-10) představuje dar, milost, Boží lásku; na druhé straně vyžaduje práci zemědělců, díky které plodí hrozny a může dávat víno a představuje tedy lidskou odpověď, osobní úkol a plod spravedlivých skutků.

Doba rozkvětu

Obrazem vinice žalm vyvolává základní etapy hebrejských dějin: jejich kořeny, zkušenost exodu z Egyptu, vstup do zaslíbené země. Vinice dosáhla vysoké úrovně a rozšíření po celé palestinské oblasti i ještě dále za krále Šalomouna. Rozprostírala se totiž od jižních libanonských hor s jejich cedry až ke Středozemnímu moři a takřka až k velké řece Eufratu.

Zkáza a spoušť

Ale lesk tohoto rozkvětu pomínil. Žalm připomíná, že na Boží vinici se přihnala bouře, tzn.

Izrael musel podstoupit trpkou zkoušku, krutý vpád zpusťošil zaslíbenou zemi. Sám Bůh strhl ohradu, která ji obklopovala, jako by byl vetřelec, a dovolil tak, aby ji vydrancovali pustošitelé, představovaní kancem, zvířetem pokládaným podle starého pojetí za dravé a nečisté. S moci kance se spojila polní zvěř, symbol nepřátelské hordy, která všechno pustoší (srov. v. 13-14).

Naléhavá prosba plná naděje

Proto se k Bohu pozvedá naléhavá výzva, aby se vrátil, postavil se na obranu obětí a promlil své mlčení: *Bože zástupů, vrať se, shlédni z nebe a podívej se, pečuj o tuto révu* (v. 15). Bůh bude znovu obráncem živoucích kmenů této vinice vystavené prudké bouři a vyžene ven všechny ty, kteří se pokusili ji posekat a sežehnout (srov. v. 16-17).

V tomto bodě se žalm otevírá naději s mesiášským zabarvením. Ve verši 18 se totiž ozývá prosba: *Ať je tvá ruka nad mužem po tvé pravici, nad člověkem, kterého sis vychoval*. Myšlenka míří asi především k davidovskému králi, který s Boží pomocí povede boj za svobodu. Nicméně je tu obsažena důvěra v budoucího Mesiáše, onoho *syna člověka*, kterého bude opěvovat prorok Daniel (srov. 7,13-14) a jež Ježíš přijme jako oblíbený titul, aby definoval své dílo a svou mesiášskou osobu. A skutečně, církevní Otcové budou jednomyslní v tom, jak budou označovat vinici, představenou žalmem za proroc-

ký předobraz Krista, *pravého života* (Jan 15,1) Církve.

Nezbytnost obrácení

Jistě, aby se tvář Hospodina vrátila a zazářila, je nutné,

aby se Izrael obrátil ve věrnosti a v modlitbě na Boha Spasitele. To vyjadřuje žalmista, když říká: *Už od tebe neustoupíme* (Ž 79,19).

Žalm 79 je tedy zpěvem silně poznamenaným utrpením, ale také nezlomnou důvěrou. Bůh je vždy připraven *obrátit se* ke svému lidu, ale je nutné, aby také lid se *obrátil* věrně k němu. Jestliže se odvrátíme od hříchu, Pán se odvrátí od záměru trestat: to je přesvědčení žalmisty, které nachází ohlas také v našich srdcích otevřených naději.

Bolletino Vaticano 10. 4. 2002
Mezitaluky redakce Světla

Pokračování kristologické katecheze Jana Pavla II. ŽIVOT KRISTŮV (73) uvedeme z technických důvodů až v příštím čísle.

Rod vyvolený

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Já jsem cesta, pravda a život

V minulém setkání ti Pán představil bolestnou skutečnost, že se i mezi svými můžeš setkávat s neupřímností, nepřátelstvím a dokonce i zradou. Jestliže tě to naplnilo smutkem, kterého se nemůžeš zbavit, vrať se dnes ke svému Pánu. On vidí do tvé duše a ví, co tě trápí. Dnes má pro tebe slova radostné útěchy. Otevří se proto s důvěrou těm jeho slovům, jimiž promlouval i ke svým přátelům právě poté, co předpověděl jejich nadcházející slabost, zbabělost i zradu.

Když tě Pán dnes chce potěšit, činí tak s nevýslovnou láskou a něžností, tak jak se těší milované dítě. Poslouchej pozorně jeho slova a ulož a přechovávej je ve svém srdci:

»Neboj se, zažeh všechnu úzkost ze svého srdce. Pozvedni svůj pohled výše. Zde uprostřed bojů, zmatků a nástrah není přece tvůj domov. Čeká na tebe lepší příbytek, který připravuji pro tebe já sám. Až přijde čas, já sám přijdu, abych tě vzal k sobě. Vždyť všechno, co dělám, dělám jen a jen proto, abys byl jednou se mnou i tam, kde jsem já. A cestu, po které jdu, přece znáš.

Ty nevíš, kam jdu, a neznáš cestu? Já sám jsem ta cesta. Já jdu k Otci a ti, kdo budou se mnou, budou se mnou u Otce.

Já jsem ta jediná cesta, jak přijít k Otci. Přišel jsem od Otce, sestoupil jsem, abych byl mezi vámi jako jeden z vás a ukázal vám Otce. Kdo vidí mne, vidí i Otce. Kdo pozná mne, poznává Otce. Já a Otec jsme jedno. Kdo jde se mnou, nikdy nezůstane sám.

Ale já jsem nejen cesta. Jsem také pravda. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych oznámil světu pravdu. Zjevují ti pravdu o Otci, ale zjevují ti pravdu o i tobě. Beze mne bys nikdy nevěděl, kdo jsi. Jen ode mne se dovidáš, že jsi můj bratr, jen já tě mohu ujistit, že můj Otec je i tvým Otcem a že jsi jeho milované dítě. Jako Otec miluje mne, i já miluji tebe. A jako já miluji tebe, tak tě miluje i můj Otec. Já a Otec jedno jsme, Otec je ve mně a já v Otci, a jako já jsem ve svém Otci, tak ty jsi ve mně a já v tobě. Přišel jsem, abychom i my byli jedno. Čeho by se mělo děsit tvé srdce?

A já jsem nejen cesta a pravda, jsem také život. Přišel jsem za tebou, abys měl život a měl ho v hojnosti. Přijmi můj život. Kdo hledá svůj život, ztratí ho, ale kdo ztratí svůj život pro mne, nalezne ho. Já jsem chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. Tento můj chléb je mé tělo, které obětuji za život světa.

Věříš mi? To, co ode mne slyšíš, není ode mne, ale od Otce, který ve mně přebývá. Kdo věří ve mne, toho miluji a přebývá ve mně a já v něm. Pak bude činit skutky, která já činím, ano i větší skutky bude činit. Nemysli při tom jen na divy a zázraky. Největší skutek, který já činím, není vzkříšení Lazara, ale to, že jsem poslušný až k smrti a obětuji svůj život za život světa. Největší skutek, který já činím, je ten, že zjevují světu svého Otce. Chceš dělat mé skutky se mnou a ve mně? Pros o to v mém jménu, a já je budu konat spolu s tebou tak, aby se tvé srdce nechvělo úzkostí. Pak bude tvé světlo svítit před lidmi, aby viděli na tobě mé skutky a velebili našeho Otce, který je v nebesích. Tak půjdeme spolu k Otci. Věříš mi?«

Pokloň se svému Pánu s hlubokou úctou a vděčností, že s tebou činí veliké věci, větší, než můžeš pochopit. Jestliže se tvé srdce chvělo úzkostí, bylo to jen proto, že ses ještě nepřipojil plnou vírou a bezvýhradně k Pánu, živému kameni. Nedívej se na něho očima nedůvěry, ale očima jeho Otce, neboť v jeho očích je vyvolený a vzácný, v něm nachází Otec své zalíbení. Spolu s ním a v něm i ty jsi živým kamenem, z jakých Duch buduje svatý Boží chrám.

Tobě, který věříš, to přináší nejvyšší čest, takže nebudeš zahanben, ani když svět šlape po tvé cti. Neboť všechno strádání, kterého se ti dostane, všechny potupy a urážky těch, kteří neuvěřili, se ti změní na vzácnou příležitost přinášet z popudu a v síle Ducha oběti Bohu Otci příjemné pro tvého Bratra Ježíše Krista, který je s tebou.

Čím více jsi jedno s Pánem, živým kamenem, základním rohovým kamenem, přes který klopýtají ti, kteří ho zavrhlí, tím více i do tebe budou narážet, protože i ty budeš spolu s ním pro ně překážkou, přes kterou klopýtají s nelibostí a odporem. Ale nic z toho už nemůže narušit tvou radost, neboť jsi v Pánu a u Pána, který je cesta, která vede k Otci, pravda, která osvobozuje, a život, který nikdy nepomine: nic ti tedy neschází. Tvá čest a tvá radost je v tom, že patříš k vyvolenému rodu, královskému kněžstvu, svatému lidu, který patří Bohu jako vlastnictví. Tato tvá víra je podivuhodné světlo, ke kterému tě Pán povolal ze tmy.

Hle, Pánovo oko bdí nad těmi, kdo se ho bojí, nad těmi, kdo doufají v jeho milost, aby jejich duše vyrval ze smrti, aby jim zachoval život i v době hladu. Miluje spravedlnost a právo, země je plná jeho milosti. Radujte se, spravedliví, a oslavujte Hospodina⁽¹⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Srov. resp. žalm 33

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 6,1-7

V těch dnech, když počet učedníků rostl, začali helénisté projevovat proti Hebrejům nespokojenost, že prý jejich vdovy jsou při každodenním podělování zanedbávány. Dvanáct (apostolů) proto svolalo veškeré množství učedníků a řekli: „Nebylo by správné, abychom my zanedbávali Boží slovo a sloužili při stole. Proto, bratři, vyberte ze svého středu sedm mužů, kteří mají dobrou pověst a jsou plní Ducha a moudrosti, a my je ustanovíme pro tento úkol. My však se chceme nadále věnovat modlitbě a službě slova.“ Ten návrh se zalíbil celému shromáždění. Vyvolili tedy Štěpána, muže plného víry a Ducha svatého, dále Filipa, Prochora, Nikanora, Timona, Parmena a Mikuláše, proselytu z Antiochie. Postavili je před aposto-ly a oni na ně za modlitby vložili ruce. Boží slovo se šířilo stále více a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl. Také velké množství kněží poslechlo a přijalo víru.

2. čtení – 1 Petr 2,4-9

Milovaní! Přistupujte k Pánu, k živému kameni, který lidé sice odhodili, ale který je v Božích očích vyvolený a vzácný, a vy sami se staňte živými kameny pro duchovní chrám, svatým kněžstvem, které z podnětu Ducha přináší oběti Bohu příjemné skrze Ježíše Krista. V Písmě o tom stojí: „Hle, kladu na Sión kámen vyvolený a vzácný, kámen nárožní. Kdo v něj uvěří, jistě nebude zklamán.“ Vám tedy, protože věříte, přináší čest, ale těm, kdo nevěří, je to „kámen, který lidé při stavbě odhodili, ale právě on se stal kvádrem nárožním, kamenem, na který se naráží, balvanem, přes který se klopýtá.“ Narážejí na něj, protože odmítli přijmout víru. K tomu také byli určení. Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví, abyste rozhlašovali, jak veliké věci vykonal ten, který vás povolal ze tmy ke svému podivuhodnému světlu.

Evangelium – Jan 14,1-12

Ježíš řekl svým učedníkům: „Ať se vaše srdce nechvěje! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby nebylo, řekl bych vám to. Odcházím vám připravit místo. A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu si vás

Pokračování na str. 14

Svatost pro všechny

Josemaría Escrivá

9. ledna 1902 – 26. června 1975

Bůh zjevil Josemaríovi Escrivá svou vůli: Obyčejní lidé, každý na svém místě ve světě, mají usilovat o posvěcení své každodenní práce a svých rodin.

Rodina Escrivá

Blahoslavený Josemaría Escrivá se narodil 9. ledna 1902 v Barbasteru, malém starobylém městečku na úpatí Pyrenejí, jako druhý ze šesti dětí. V rodném domě mezi jeho osmým a jedenáctým rokem života zemřely postupně tři jeho mladší sestry v opačném pořadí, než se narodily. Josemaría myslel, že nyní je na řadě on. Ale jeho maminka mu vyprávěla, že ho spolu s otcem jako dvouletého zasvětili do ochrany Matky Boží v Torreciudad. Torreciudad bylo tehdy malé poutní místo v pohorí severovýchodně od Barbastera. Již od 11. století zde věřící z okolí uctívali Pannu Marii.

Když Josemaría v roce 1904 těžce onemocněl a domácí lékař mu již nedával žádnou naději, prosila jeho matka ustavičně

Pannu Marii a slíbila, že přinese maličkého do Torreciudad, aby jí ho zasvětila, jestliže se uzdraví. A to se skutečně stalo. O něco později se vydala paní Escrivá v doprovodu svého manžela na poutní místo. Obtížnou a místy krkolomnou cestu absolvovala na mezku a v náručí nesla své dítě. Josemaría se po celý život cítil být dlužníkem Matky Boží v Torreciudad.

Po několika desetiletích navštívilo na jeho prosbu několik členů Opus Dei tuto odlehlou krajinu, aby si udělali představu o milostné kapli, a našli ji v žalostném stavu. Msgre Escrivá vydal tehdy povolení, aby poutní místo bylo znovu vybudováno, a prosil členy Opus Dei ze Španělska, aby na tento účel přispěli z výtěžku práce navíc. Devět set let stará svatyně byla nádherně zrestaurována a zcela blízko se dnes tyčí k nebi prostorný chrám.

Křesťanský domov

Rodiče Escrivá položili základ Josemaríovy zbožnosti. Až do své smrti se modlil denně ranní modlitbu, kterou ho naučila jeho matka: »Má Přímlyvkyně, má Matko, tobě se zcela zasvěcuji...« Rodina se společně modlila růženec a každou sobotu chodila na mariánskou pobožnost do farního kostela sv. Bartoloměje.

Paní Escrivá sama připravovala Josemaríi k první svaté zpovědi a přivedla ho ke svému stálému zpovědníkovi. Tak si chlapec zamiloval svatou zpověď. Jeho matka byla čtrnáctá z patnácti dětí. Byla velice krásného vzezření a měla vytříbený smysl pro humor. Její muž José Escrivá byl do své krásné a šarmantní ženy velice zamilován. On sám platil za spolehlivého, svědomitého a elegantního, protože se vždy rád oblékal podle poslední módy. Jeden z přátel popisuje manžele Escrivá jako vzorný a přátelský pár. Otec a syn byli dobří přátelé. Hodně si spolu hráli a chodili spolu na výlety. Josemaría byl veselý mladík.

V deseti letech přistoupil k prvnímu svatému přijímání. Jeden starý zbožný piaris-

ta ho naučil modlitbu duchovního svatého přijímání, kterou se dnes modlí křesťané na celém světě: »Chtěl bych tě přijmout, Pane, s onou čistotou, pokorou a zbožností, s jakou tě přijala tvoje svatá Matka, v duchu a s vroucností svatých.«

Brzy postihla rodinu Escrivá nová rána: krach otcovy firmy, protože partner špatně hospodařil.

Josemaría knězem

Když bylo Josemaríovi šestnáct, počal tušit Boží lásku. Cítil, že Pán od něho něco žádá. Jednoho dne řekl Josemaría svému otci, že by se chtěl stát knězem, a poprvé a naposled ho viděl plakat. »Měl se mnou jiné představy,« řekl blahoslavený Josemaría později, »ale nebránil mi. Řekl jen: „Můj milý, dobře si to rozmysli. Kněz musí být svatý.... Je to tvrdé, nemít žádný domov, žádnou pozemskou lásku. Ještě jednou si to rozmysli. Ale já ti nebudu klást překážky.“ A vzal mne s sebou k jednomu příteli knězi, abychom si s ním o tom pohovořili.«

Josemaría si byl nyní zcela jist, že Bůh chce od něho něco konkrétního. Neměl sice tušení, co by to mohlo být, ale cítil, že jako kněz by to mohl snáze splnit. Studium teologie začal v Logrono a pokračoval později v Zaragoze. Osm měsíců před kněžským svěcením, 28. března 1925, jeho otec zcela neočekávaně zemřel. Josemaría obětoval svou primiční mši svatou za jeho věčný pokoj.

Jeho kněžská služba ho zavedla nejdříve na několik týdnů do jedné malé vesnice. Pak pokračoval v Zaragoze ve stu-

diu práva, které zahájil již dřívě vedle studia teologie, a ukončil je úspěšně roku 1927. Velmi rád četl Písmo svaté a představoval si jeho okolnosti a situace co nejživěji, jako by sám byl jejich účastníkem. Velice často se vžíval do příběhu o slepém Bartimeovi z Markova evangelia. Slyšel, jak říká: »Co chceš, abych pro tebe udělal?« A Bartimeus odpovídá: »Pane, ať vidím!« Později to vysvětluje: »Když jsem před mnoha lety rozjímal o tomto úryvku, zpozoroval jsem, že Pán ode mne něco chce, co jsem tehdy ještě neznal, a prosil jsem ho ve střílných modlitbách: „Pane, co chceš, co ode mne očekáváš?“ Stále častěji jsem útočil na nebe: „Pane, ať vidím!“ Nebo jsem se obracel na Matku Boží: „Paní, chtěl bych vidět! Paní, dej, ať se tak stane!“« Někdy zpíval podle slov Ježíšových sám pro sebe: »Přišel jsem, abych hodil na zem oheň, a jak bych si přál, aby vzplanul!« Jako odpověď mu přicházela na rty slova mladého Samuela: »Pane, zde jsem, volal jsi mě.«

Pastorace v Madridu

Josemaría se stal duchovním v jedné nadaci pro nemocné a trávil svůj volný čas jako duchovní pastýř v chudinské čtvrti. Nadaci spravovaly řádové sestry a věnovaly se hlavně domácí péči o nemocné. Kamkoliv Escrivá zavolali, byl k dispozici, pro domácí návštěvu kdykoliv ve dne i v noci. Sestry navíc vedly více než šedesát základních škol, které založily v těch nejchudších předměstích. Když v posledních letech svého života byl jednou dotázán na dětskou zpověď, odpověděl: »S vděčnou radostí myslím na to,« říkal hrdě, »že jsem mnoho tisíc hodin věnoval v Madridu tomu, abych zpovídal děti v madridských chudinských čtvrtích. Mohl bych to dělat ve všech velkých městech, v těch nejvíce opuštěných bezútěšných chudinských čtvrtích.«

Den zvonů

Ale Escrivá stále neměl jasno o tom, co od něho Bůh vlastně žádá. A tak prosil uprostřed množství úkolů tvrdošijně dále: »Pane, ať vidím!« Byl již dobře rok v Madridu, když přišla odpověď. Bylo mu právě dvacet šest a byl tři a půl roku knězem. Bylo to 2. října, na svátek Andělů strážných. Pobýval tehdy na exerciciích v jednom madridském domě otců paulánů. Když se modlil o samotě, spatřil náhle Opus Dei a slyšel zvony blízkého kostela Panny Marie Andělské, které zvonily ke cti andělů v den jejich svátku. Bůh mu ukázal svou vůli: Obyčejní lidé, každý na svém místě ve světě, se má pokusit posvětit svou každodenní prací a svůj rodinný život. Tím bylo naznačeno pracovní pole pro jeho další život. To bylo to, co Bůh po něm chtěl – tuto práci, toto Boží dílo, které se latinsky nazývá Opus Dei. Opus Dei, Boží dílo, se zrodilo, když zvonily zvony. »Od té doby nikdy nepřestaly znít v mých uších,« řekl mnoho let později. »Bylo mi tehdy šestadvacet, měl jsem Boží milost, dobrou náladu a nic víc. Kdybych byl tehdy tušil, co všechno na mě přijde, padl bych mrtvý na zem.«

Escrivá neměl žádné hmotné prostředky. Mohl budovat jen na své víře. Jeho církevní představení si ho cenili i podceňovali ho. Madridský biskup byl o jeho krocích dobře informován a žehnal mu. Escrivá řekl později: »Jednal jsem vždy se svolením a požehnáním madridského biskupa, který byl dobrým přítelem mým a Díla, které se zrodilo v tomto biskupství 2. října 1928. I později jsem se těšil vždy z dobrozdání a povzbuzení Svatého stolce a biskupů na všech místech, kde jsme pracovali.« Josemaría odmítal zpočátku, že by byl něco založil. »Začal jsem však pracovat, hýbat se a působit: klást základy. Duch Opus Dei je tak starý jak Nový zákon, jako samo evangelium.« Znamenalo to při-

pravovat všude ve společnosti lidí k »oblažujícimu setkání s Ježíšem Kristem v zaměstnáních všedního dne«, bez ohledu na rasu, národnost nebo řeč.

Poselství Opus Dei

Od samého počátku již ve 30. a 40. letech psal a učil, co později slavnostně vyhlásil 2. vatikánský koncil (1962-65): Bůh chce, aby se všichni lidé stali svatými. Všichni mohou nalézt svatost v obyčejném všedním dnu, v požadavcích svého povolání, stejně jako ve skrytosti své rodiny nebo v ruchu ulice. Je jen třeba, aby usilovali o křesťanské ctnosti, aniž by opouštěli své místo ve světě. Tato nauka však vyvolala proti němu tak zuřivé útoky, že madridský biskup cítil povinnost uznat správnost Opus Dei písemnou formou. Escrivá totiž považovali přímo za blázna. Když se ho o deset let později na to zeptali, řekl:

»Tobě to připadá přehnané, když slyšíš, že se máš stát svatým i uprostřed ulice? Že se člověk může stát svatým, když

prodává na ulici zmrzlinu, i ten, kdo tráví celý den v kuchyni, nebo ředitel banky či univerzitní profesor, sedlák nebo nosič kufrů? Všichni jsou povoláni ke svatosti!«

Především pro mladé měl velkou přitažlivou sílu. Mladí lidé ze všech sociálních vrstev se dali přesvědčit o jeho ideálech srdečností a hloubkou jeho bohaté osobnosti. Stále více bylo slyšet: »Když se s ním setkáš, hned pocítíš, že je to přítel pro život.«

Získat spolupracovníky

Při hledání lidí, kteří by se podíleli na jeho »bláznovství«, obrátil se Escrivá na své přátele. Příběh počátku Opus Dei je příběh jeho přátel. Brával je s sebou do madridských špitálů. Důrazně jim připomínal, jak je důležité vést solidní křesťanský život a pokračovat na dráze svého vlastního povolání. Protože právě práce vlastního povolání se má stát výchozím bodem vlastního posvěcení a apoštolského působení. V tomto smyslu je získal také pro to, aby tyto ideály předávali dále.

Ve špitálech, které navštěvovali, panovaly v třicátých letech velmi špatné poměry. Escrivá chodil ke všem pacientům, i k těm, kteří byli v izolaci. Zpovídal je, rozdával svaté přijímání a přibližoval jim skutečnost, že jejich osobní utrpení jim dává podíl na vykupitelském utrpení Kristově. »Prosil jsem je, aby spoluobětovali své bolesti, svou upoutanost na lůžko, svou osamocenenost (a někteří byli ve-

lice opuštění), ano, to všechno aby přinášeli Pánu za naši práci a za mladé lidi.« Jeho práce rostla s počtem lidí, kteří se připojili k Opus Dei. Kromě všech těchto úkolů musel každého člena vzdělávat a duchovně vést.

Josemaría Escrivá vedl život modlitby, práce a oběti. Nikoliv pouze u nemocných, u množství jiných lidí, dokonce u cizích »žebračce o modlitbu«. Když potkal časně ráno u vchodu do kostela neznámého kněze, prosil ho o »almužnu modlitby« za své dílo. On sám se modlil od rána do večera, ať byl kdekoli, a učil tomu členy Díla.

Život z modlitby

Zatímco Escrivá pln důvěry prosil o Boží pomoc, tiskl Pán stále jasněji do jeho vědomí, že je dítětem milujícího Boha. Když jel jednou v Madridu po uliční dráhou, vytrysklo z jeho úst: »Abba, Otče, Abba, Otče!« Spolucestující ho museli pokládat za blázna. Právě toto vědomí Božího dětství se mělo stát jádrem jeho hlásání. Jde ruku v ruce s přesvědčením, že Boha můžeme najít v každodenní práci, když ji děláme tak dobře, jak jen můžeme. **Obyčejná práce je surovinou pro posvěcení**, říkával, stejně jako život v rodině a v kruhu přátel. Rád připomínal, že podle slov Geneze Bůh stvořil člověka, aby pracoval. (...)

»Abychom milovali Boha a sloužili mu, není potřebné dělat nápadné věci. Všechny lidi bez výjimky Kristus volá, aby byli dokonalí, jako je dokonalý nebeský Otec. Stát se svatým znamená pro většinu lidí posvětit svou vlastní práci, sám sebe a druhé touto prací posvěcovat, aby denně potkávali na své životní cestě Boha.«

Velmi naléhavě se obracel na Matku Boží a prosil ji: »Cor Marie dulcissimum, iter para tutum!« – »Přeslady Srdce Mariino, učiň cestu bezpečnou!« Obracel se také v modlitbě na svatého Josefa a k andělům strážným,

na jejichž svátek mu Bůh ukázal jeho úkol.

Tu od něho žádal Bůh nový úkol. Escrivá by sám nikdy na to nepomyslel, ale nyní měly k Opus Dei přistoupit i ženy. Co se tehdy stalo, můžeme jen vyušit z jednoho náznaku: »Navštívil jsem dům jedné osmdesátileté dámy, která mě při zpovědi prosila, abych v její malé domácí kapli slavil mši svatou. A tam, při této mši, po svatém přijímání, vznikla ženská větev. Po mši svaté jsem s tím spěchal ke svému zpovědníkovi a ten mi řekl: „To pochází od Boha přesně tak jako všechno ostatní.“«

U nemocných

Na počátku třicátých let byl život kněží a řeholníků stále nebezpečnější. Přepadení a požáry kostelů a klášterů byly na denním pořádku a i v nemocnicích byla situace stále napjatější a nepřátelštější. Bylo mu jasné, že je třeba léčit ještě mnohem hlubší neduh: rozšířenou náboženskou nevědomost a strašnou chladnost mnoha srdcí vůči Bohu i bližním.

Jednou poznamenal: »Můžeme říci, že největším nepřítelem Božím je nevědomost. Protože Boha můžeme milovat teprve tehdy, když ho známe. Nevědomost je původcem mnohého zla a velkou překážkou pro spásu duší.« Na počátku třicátých let napsal: »Naším velkým úkolem je zprostředkovat učení víry. V tom spočívá velký apoštolát Opus Dei: všem lidem, kteří na nás čekají, ukázat cestu, která vede k Pánu.«

První studenti

Tehdy začal Escrivá pořádat duchovní vzdělávací kroužky pro studenty. K prvnímu termínu přišli jen tři studenti medicíny. Pak je pozval na svátostné požehnání do domácí kaple. Tady se cítil, jako by »Ježíš Kristus, náš Bůh a Pán, žehnal třem stům, třem stům tisíců, třiceti milionům, třem miliardám...

bílých, černých, žlutých, lidem všech barev, lidem všeho druhu, tak nekonečně různým, jak je toho schopna lidská láska.« Brzy nato chodili mladí lidé v zástupech.

Jeho matka se zasadila celou svou silou za dílo, které rozvíjel její syn ve službách duším. Obsluhovala mladé lidi, kteří velmi často přicházeli do jeho bytu, a starala se o ně všemožným způsobem. Bylo to jako jedna velká rodina. Jeden ze studentů té doby se při zpětném ohlednutí domnívá, že podporovala rodinného ducha nejen v duchovním životě, nýbrž v každém ohledu, až ke způsobu, jakým se ke všem chovala.

Escrivá chtěl studentům pomoci, aby našli přirozený přístup k životu víry. Při svých zábavách s ním odkrývali obdivuhodnou hloubku svého povolání jako křesťané uprostřed zaměstnání všedního dne. Mimoto je přiváděl k tomu, aby si důkladně osvojili křesťanskou nauku a předávali ji opět dalším. A když studenti začali vyučovat katechismu, bylo brzy jasné, že sami z toho mají největší prospěch. V roce 1933 nemohl byt rodiny Escrivá pojmout rostoucí počet studentů, kteří pravidelně přicházeli. Plánoval proto soukromou akademii a mohl ji otevřít koncem roku v jednom velkém bytě na ulici Luchana. Protože v té době dostávali jen dva členové Opus Dei řádnou mzdu, bylo to již velmi náročné, zaplatit nájem za první měsíce. Ve vzdělávacím centru se

konal kursy matematiky, fyziky, chemie, architektury, práva a různých jazyků. Escrivá vyučoval křesťanskou nauku víry pro všechny, kteří o ni měli zájem. Mimoto zpovídal a každému, kdo chtěl, poskytoval osobní duchovní rady.

Akademie byla v provozu sotva několik týdnů a Escrivá již nahlas myslel na něco většího a současně na studentský domov. Nouze o finanční prostředky byla skličující. Rodina Escrivá prodala jediný majetek, malý selský dvůr, který krátce předtím zdědila. Několik studentů darovalo své úspory. Tak mohl konečně začít studentský domov.

Abyste nadchl mladé lidi pro Boha, chtěl Escrivá mluvit především o něm a konal nespočet přednášek, duchovních obnov a uvědomovacích kursů. Učil je, že musí pracovat odpovědně a odborně, aby dosáhli posvěcení svého života a mohli být ve všech společenských oblastech školou dobrého příkladu. Ustavičně uděloval jednotlivým věřícím své duchovní rady. V pozdějších letech ho žádali španělští biskupové, aby promlouval před jejich klérem. V červnu 1935 začal týdenní vzdělávací kurs, kterého se účastnil jen jediný student: Alvaro del Portillo. Právě se připojil k Dílu. Přesně o 11 let později, 25. června 1944, obdržel jako jeden ze tří prvních spolupracovníků kněžské svěcení. Del Portillo byl úzkým spolupracovníkem J. Escrivá.

Po smrti zakladatele byl zvolen jeho nástupcem. Když Jan Pavel II. zřídil Opus Dei v roce 1982 jako prelaturu, jmenoval ho – účastníka kursu z roku 1935 – současně prvním prelátem. Od počátku je pevným zvykem Opus Dei pořádat přednášky, kursy, vzdělávací kroužky, a to i tehdy, když se dostává jen jeden posluchač. I přes nábožensky nepřátelskou náladu nepřestával Escrivá po celou dobu španělské občanské vál-

ky hovořit o Boží lásce a lepším světě a větší úctě ke křesťanským zásadám. O politice nemluvil naopak nikdy.

Španělská občanská válka

Během španělské občanské války, která krátce nato vypukla, bylo zabito 13 biskupů, 4184 kněží, 2365 řeholníků a 283 řádových sester. V Madridu, kde třetina kněží padla za obětí vražedným útokům, slídili i po něm. Musel vyhledávat stále nový úkryt a byl trvale v nebezpečí života. Jednu dobu našel útočiště v léčebném ústavu pro nervově choré a vydával se za duševně nemocného, aby ho neodhalili. Konečně po roce se nechal přemluvit k úteku z Madridu. S falešnými doklady cestoval přes Valencii do Barcelony. Tam navázal kontakt s převáděči, kteří doprovázeli utečenec přes silně vojensky obsazené území a Pyreneje až do Andorry. Dne 2. prosince 1937 překročil hranice. Po krátké pouti v Lurdech se vrátil na španělské území a jel do Burgosu, hlavního města národní zóny během války. I nyní věnoval velkou péči lidem. Z Burgosu navázal znovu spojení s mnoha lidmi, kteří se před válkou podíleli na jeho apoštolské vzdělávací práci. I přes špatnou tělesnou kondici podnikl mnoho náročných cest za přáteli, které za válečných událostí ztratil z očí.

Nyní dostala jeho knížka *Cesta* svou podobu. Na malých lístcích si dělal poznámky o tom, co jím pohnulo: poznámky z rozhovorů, citáty z dopisů, slova Bible. Jakmile našel několik minut času, sléval je do krátkých, výrazných myšlenek, které mohly být užitečné pro duchovní život druhých. Již 1934 vydal první sbírku pod titulem *Consideraciones Espirituales - Duchovní úvahy*. V Burgosu rozšířil toto předběžné vydání v nové knize, ale ta mohla vyjít až v roce 1939 po skončení občanské války. »Cesta« měla ihned velký úspěch a stala se mezitím du-

chovní klasikou v celosvětovém nákladu 3,5 mil. výtisků.

Nový začátek v Madridu

Escrivá chtěl, jak jen rychle mohl, znovu zahájit práci v Madridu, takže se vrátil do hlavního města již 28. března 1939, současně s prvními kolonami Francových oddílů. Stanoval si určitou lhůtu až do konce září, kdy znovu otevřel studentský domov. Nejdůležitějšími pomocníky byly jeho matka a jeho sestra Carmen. Jeho matka věnovala Dílu všechno, co měla. Zemřela neočekávaně 22. dubna 1941, když její syn Josemaría dával exercicie pro kněze ve vzdálené Leridě.

Pán mu dal 14. února 1943 během mše svaté poznat, jakým způsobem by Dílo mohlo získat své vlastní kněze. Zrodila se *Kněžská společnost svatého Kříže*. Asi o rok později byli vysvěceni nejdříve tři členové Opus Dei. Byli na kněžství nejlépe připraveni, protože zakladatel začal s jejich vzděláváním již před několika lety a svěřil jejich teologická studia předním teologům. Až do jeho smrti mělo pak přijmout kněžské svěcení tisíc členů Opus Dei. Velká část z nich měla za sebou úspěšné kariéry jako lékaři, právníci, inženýři nebo novináři.

Bezostyšná obvinění

V době po občanské válce začala náhle vlna nenávistných útoků a pomluv proti J. Escrivá a Opus Dei. Určité církevní kruhy nepochopily novost jeho poselství a začaly zakladatele a dílo pronásledovat.

Postupovali velice ostře a cílevědomě. Tak navštěvovali rodiče členů Opus Dei a vyprávěli jim, že jejich synové a dcery jsou heretici a hrozí jim nebezpečí věčného zavržení. Podlehli prý podvodu, když uvěřili, že je možno stát se svatým obyčejnou prací. Je to prý nesmysl, hlásat normálním věřícím uprostřed světa takovou cestu. V různých náboženských organizacích byl Escrivá

obviněn z kacířství. Úplně ze vzduchu přicházely ostré útoky proti Opus Dei. V Madridu začala kolovat nesmyslná historka, že jedna soukromá kaple je vymalována zednářskými symboly. Ve skutečnosti to byly symboly eucharistické: chléb, klasy, hrozny, olejové lampy, holubice a kříž. Blahoslavený Escrivá učil své duchovní děti, aby svým pomlouváčům ihned a bezvýhradně odpouštěly. Když za ním někdo přišel a vyprávěl mu o nových útocích, pomodlili se nejdříve spolu Otčenáš a Zdravas Maria za ty, kteří tahají za drátky. Některé dni k tomu došlo i několikrát. Uprostřed těchto těžkostí vydal madridský biskup po předchozím souhlasu Svatého stolce další dekret, který znovu potvrdil Opus Dei. Další etapou mělo být již papežské uznání.

Vývoj v Římě

Nejdříve však musel být vyřešen jeden právní problém. Revoluční koncept Opus Dei nebylo možno přijmout bez předchozí změny existujících struktur a církevních zákonů. Počátkem roku 1946 jel Alvaro del Portillo z pověření zakladatele do Říma a předložil ve Vatikánu žádost o papežské uznání. Byl hluboce dojat, když poprvé uviděl kopuli Svatého Petra a modlil se hlasitě vyznání víry. Zakladatel chtěl Opus Dei udělat velice »římské« a římskost bylo pro něho totéž co jednota a univerzalita.

Když přišly do Říma první ženy Opus Dei, připravil pečlivě jejich první hodiny ve Věčném městě: z letiště je vedl rovnou do Kolosea. Po modlitbě Věřím se

modlil k prvokřesťanským mučedníkům, kteří zde byli zabiti, a prosili o víru a sílu, aby byli dobrými nástroji ve službách Církve. Příští den obnovili tyto prosby v chrámě Sv. Petra a modlili se za papeže. V únoru 1947 obdrželo Dílo zásadní papežské dobrozdání a v létě 1950 plné uznání. V dubnu 1947 obdržel Escrivá jmenování papežským prelátem. Z nového uznání vznikla peněžní tíseň: vysocí představitelé kurie požadovali naléhavě, aby bylo v Římě zřízeno co nejrychleji ústřední sídlo Opus Dei. K tomu byl nutný »prostorový dům«. Nakonec se našla přiměřená vila. V jedné části budovy byly zřízeny kanceláře ústředního vedení a ve zbytku »Římská kolej svatého Kříže«.

Na všech pěti kontinentech

Rok po skončení druhé světové války přišla první pozvání do Itálie a Portugalska. V roce 1946 vstoupilo Opus Dei do Anglie, 1947 do Francie, 1949 do USA a Mexika. Při jedné návštěvě Anglie šel Escrivá pěšky přes londýnskou City a viděl všude kolem centrály mocných mezinárodních firem a organizací. Uprostřed ruchu podnikatelů ze všech možných zemí přepadla ho sklíčenost a řekl si: »Josemaría, zde nic nepořídíš!« Tu pocítil ve svém nitru působení Boží síly a slyšel odpověď: »Ty nezmůžeš nic, ale já zmožu všechno!« A s novým ujistěním potvrdil: »I zde budeme v hojnosti rozsévat pokoj a radost.« **Téměř vždy posílal Josemaría své moderní apoštoly bez prostředků**

a bez majetku. Dal jim jen kříž, obraz Panny Marie a své požehnaní na cestu.

V srpnu 1952 začali dva mladí Španělé svou práci v Bonnu, jeden z nich byl kněz. Uměli jen málo německy, nejdříve neměli ani přístřeší a žádné kontakty. Teprve v roce 1953 našli obydlí. Tak začalo Dílo na německé půdě.

Poslední léta

V květnu 1974 navštívil Escrivá latinskou Ameriku. Jako vždy vybízel posluchače i při této své cestě, aby chodili často ke zpovědi. »Jak musíme být vděční našemu Bohu za svátost jeho milosrdenství! Já nad ní žasnu a jsem hluboce dojat! Bůh, který odpouští, se mi jeví jako Otec i Matka současně, že bych chtěl před ním z vděčnosti plakat. Co by z nás bylo bez jeho odpuštění?« V roce 1975 pocítil, že jeho zrak silně slabne. Trpěl šedým zákalem na obou očích. Modlil se opět střelnou modlitbu jako na počátku, když se chtěl dovědět, co od něho Bůh žádá: »Panne, chtěl bych opět vidět, dej mi, ať lépe vidím!« V posledním roce života si připadal jako »zvtalující dítě«, které musí začínat stále znovu, jak to ostatně dělal po celý svůj život.

Umírá s pohledem na Marii

26. června 1975, když vstupuje do své pracovny v římském ústředí, zastihne jej náhle srdeční mrtvice. Jako vždy, když vstupuje do své pracovny, věnuje svůj první pohled Matce Boží z Guadalupe, jejíž obraz visí na stěně. Tentokrát to měl být jeho pohled poslední. V bezvědomí padá služebník Boží na zem. Všechny pokusy o znovuoživení jsou marné. Zakladatel Opus Dei, neúnavný apoštol posvěcení práce a všedního dne, je mrtev. Jeho tělo odpočívá v kryptě nynější prelatury Opus Dei v Římě (Viale Bruno Buozzio 75).

*Podle materiálů Opus Dei
Z FeL 87/2002
přeložil -lš-*

Opus Dei

Když se dnes novináři ptají členů Opus Dei na tuto prelaturu katolické církve, točí se jejich otázky ponejvíce kolem zpo- vědnice, sebetřýznění, kolem moci a vlivu v církvi a ve společnosti, kolem psycho-metod při práci s mládeží a kontrole v duchovním vedení, kolem množství peněz, výchovy elit, arogance a reakční teologie.

Tento seznam by bylo možno ještě dále rozšířit. Nikde se v těchto otázkách neobjevují témata jako je svoboda Božích dětí a úsilí o svatost. Důvod této novinářské zaměřenosti je prostý: Kdyby se měli ptát na taková témata, vyžadovalo by to od nich dobrou znalost teologie. Ta je u evropských novinářů bohužel často Achilovou patou. A proto je dobré číst takové zprávy a komentáře z tohoto zorného úhlu, a to ostatně platí pro všechno, co je možno v médiích z církevní oblasti číst, slyšet nebo vidět.

O Opus Dei se jistě letos bude hodně psát. Svatořečení zakladatele se chystá na říjen a 9. ledna by se byl dožil 100 let. Ale bez základních předpokladů, tj. bez víry, bez hlubokého zájmu o teologický obsah této spirituality je tento fenomén katolické církve nepochopitelný. Třeba jen otázka praxe pokání: Jak může někdo pochopit, že existují lidé, kteří chtějí vést asketický život a z lásky k Bohu přinášet oběti, když nemá vůbec pochopení pro spásonosný význam utrpení – salvifici doloris, jak říká papež? Josemaría Escrivá Balaguer přeložil tohoto ducha umrtvování a oběti do každodenního života. Uprostřed třicátých let se poprvé objevilo klasické duchovní dílo »Cesta«, ve kterém píše: »Výstižná poznámka a vtip, kterými se přemůžeš; přátelský úsměv pro někoho, kdo tě vyrušuje; mlčení při nespravedlivé výtce, las-

kavé jednání s dotěrnými lidmi, i s takovými, kteří přicházejí nevhod; ohled na obtížné zvyklosti těch, s nimiž se musíš denně stýkat a kteří ti jdou na nervy... to všechno ve vytrvalém cvičení tvoří pevné vnitřní umrtvování.« Nic velikého, ale tyto maličkosti ve velkém, to znamená s láskou, to je jeho poselství.

A když to novinář přijme, pak se ptá: To jsou křesťanské ctnosti, co je tedy zvláštního na Opus Dei? Pak je to ještě obtížnější, protože musí nejen rozumět teologii, nýbrž také tomu, že Bůh vstupuje do všedního života každého člověka a osobně ho volá. Může to být povolání do té nebo oné duchovní rodiny

a také do Opus Dei. To zvláštní na této osobní prelaturě je forma duchovního vedení a vzdělávání, které odpovídá potřebám dnešního světa. Osobní prelatura je nová forma duchovní péče, nová pružná organizační struktura, která má účinněji šířit křes-

ťanské poselství a křesťanský životní způsob. Tato pružná struktura není o nic lepší ani horší než jiné duchovní rodiny v katolické církvi. Ale pro lidi, které Bůh volá k tomuto dílu, je tou nejlepší. Tak jako je pro jiné nejlepší, že jsou povoláni do schönstattskeho hnutí nebo ke Kristovým legionářům, abychom jmenovali alespoň některé z těchto duchovních rodin. Mohli bychom jistě jmenovat ještě posvěcení všední práce nebo Boží dětství jako zvláštní akcenty Opus Dei. Ale jak řekl kardinál Meisner při slavnostní bohoslužbě k stému výročí narození zakladatele 19. ledna v kolínském dómě, svatořečením J. Escrivá bude tento zakladatel tak říkajíc »odprivatizován« a bude nyní patřit všem, celému křesťanství, všem oltářům.

Tak je tomu také s jeho poselstvím, se svatostí pro všechny. Od Druhého vatikánského koncilu patří toto poselství, které Escrivá hlásal již čtyřicet let předtím, k obecnému vlastnictví Církve. Všichni jsou povoláni ke svatosti a není to žádné doplnění evangelia, nýbrž jeho znovuoživení – *buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec*. Jiní svatí to poznali již v dřívějších stolecích, např. sv. František Saleský. Ale nikdo to nespojil tak intenzivně a tak hluboce s každodenní prací. »Každá činnost, bez ohledu, jak důležitá se jeví lidským očím, musí být pro tebe prostředkem, jak sloužit Bohu a lidem,« píše Escrivá

v dalším svazku duchovních návodů (V kovářské výhni, bod 684). V jednom interview řekl Escrivá: »Opus Dei nejsnáze pochopíš, když se podíváš na život prvních křesťanů. Oni prožívali své křesťanské povolání s rozhodností. Hledali vážně

onu svatost, ke které byli povoláni skrze prostou a vznešenou skutečnost křtu. Neodlišovali se navenek od ostatních občanů. Členové Opus Dei jsou normální lidé, kteří chodí normálně do práce. Žijí ve světě jako to, čím jsou: jako křesťanští občané, kteří chtějí plně odpovídat požadavkům své víry.«

U příležitosti blahořečení J. Escrivá v květnu 1992 popsal kardinál Ratzinger problematiku a poslání Opus Dei těmito slovy: »Slovo »svatý« doznalo v průběhu doby nebezpečné zúžení, které působí ještě dnes. Mysleme při tom na svaté, kteří jsou představováni na oltářích, na rány... Přenecháváme svatost těmto nepočteným neznámým a smiřujeme se s tím, být takoví, jací jsme. Z této duchovní apatie nás burcuje Josemaría Escrivá: Nikoliv, svatost není to neobvyklé, nýbrž to obvyklé, to normální pro každého pokřtěného. Spočívá v tom, že žijeme obyčejný život v Bohu a přetváříme ho duchem víry. S tímto úkolem projížděl blahoslavený kontinenty, aby promlouval k lidem, aby jim dal odvahu ke svatosti, tj. k dobrodružství křesťanství, kamkoliv nás život postavil.«

»Svatost je dokonalost v lásce,« definoval kardinál Meisner úkol křesťanů ve svém slavnostním kázání. »Svatost je cíl pro všechny, a je třeba poděkovat J. Escrivá, že se to stalo obecným majetkem všech.« Tato univerzalita našla své vyjádření také na kongresu **Velikost všedního života**, který se konal v Římě počátkem ledna. 1 500 účastníků ze 60 zemí diskutovalo na teologická a společenská témata a jejich význam v myšlení J. Escrivá. Vyvrcholením byla audience u papeže, při které byl Svatý otec viditelně dojat nadšením mládeže a matek s malými dětmi, a především matkami, které porušily protokol a přinášely své děti, aby jim požehnal. Nejednou účastník, mezi nimi i někteří kněží

prelatury, poukázali v průběhu kongresu na to, že z pokladů charismatu, které Duch Svátý vložil do tohoto zakladatele, bylo toho zatím jen málo odhaleno. Bude třeba ještě mnoho práce a zkoumání, aby se vyzvedl plný význam posvěcení obyčejného všedního dne ve všeobecném povědomí, například v oblasti manželství a rodiny. Zde stojíme teprve zcela na počátku, a přitom je to oblast rozhodujícího významu. „Rodina je budoucnost Církve,“ říká prostě Jan Pavel II.«

Je jistě udivující, že toto pole osobní svatosti je ve strukturách Opus Dei zatím tak málo rozvinuto, i když zakladatel často poukazyval na to, že rodina je vždy důležitější než práce v povolání mimo domov, nebo že »malé děti jsou tvým nejdůležitějším podnikem«. Zde bude třeba s »tvůřivou věrností« k nauce blahoslaveného Escrivá najít nové komplementární cesty a vykročit na ně. Kritičtí novináři by řekli, že to je slabina. Ale to je, jako bychom vytýkali dítěti, že ještě nenosí kabát pro dospělé. Tato »slabá místa« jsou otázkou dalšího vývoje. Sedmdesát nebo sto let znamená v dějinách Církve kojenecký věk. Kdo tvrdí, že Opus Dei je v dosavadní podobě ustáleno až do věčnosti, zaměňuje dogma s charismatem. To by zužovalo ducha tohoto charismatu, a s tím i budoucnost Díla. Toto poselství neříká, abychom svět vměstnali do retorty, nýbrž abychom byli kvasem, který prokvasí svět Kristovým Duchem. Svatost je dokonalost v lásce, nikoliv forma. V tomto smyslu se v posledních sto letech již mnoho stalo, mnohem více, než co naznačují otázky médií poznamenané předsudky, ale také než mohou a chtějí pochopit úzkostliví strážci momentálních duchovních forem. Nejde o přizpůsobení, nýbrž o zachování otevřenosti křesťanů vůči světu.

*Z Der Fels 2/2000
přeložil -lš-*

Jaké církve si přeje vláda?

Názory na úlohu církvi ve 21. století se různí. Jedni tvrdí, že se víra v Boha přežila – a ne-li úplně – tedy natolik, že už nepotřebuje žádnou vlastní instituci. Jde-li o věc soukromou, je zbytečné držet aparát a zařízení, která mohou šířit cosi, co vlastně nemá být veřejně šířeno. V praxi do tohoto stavu už dospěli např. vojenští kaplani, kteří, ač vlastním posláním šířitelé víry, nesmějí s vojáky o Bohu ani hovořit, nejsou-li na něj přímo tázáni.

V témž smyslu propagátoři oné soukromé, a dokonce snad ilegální víry zaškatulkovali i současnou společnost. Výraz postmoderní jim už nevyhovuje, jelikož nic nepraví o tom, že Bůh je u mnohých nepopulární a „na vymření“. Dávají se slyšet, že s vírou v Boha se rozum definitivně vypořádal a naši dobu snaživě a nedočkavě nazývají dobou „postreligiózní“.

Jiné názory – reflektující právě duchovní prázdnotu a krizi naší doby – naopak varují, že nebude-li 21. století návratem k víře v Boha, nebude možná vůbec. Poslední vývoj ve světě – teroristická zvěrstva, neúcta k životu, zbožnění trhu a s tím spojené drancování přírody – jako by dával za pravdu těm, kdo před světem bez Boha varují. Charakteristické pro naši dobu však je, že tyto znepokojené hlasy jsou zatím v nejvyšší míře od pádu totalitních režimů v Evropě umlčovány, zpochybňovány a označovány za nepřijatelně moralizující, a tudíž nebezpečné.

Lidé, jimž se dříve říkalo nepřátelé církve, se dnes stejně jako před lety pokoušejí šířit přesvědčení o tom, že církve se do našeho světa vůbec nehodí. Je to pochopitelné, protože křesťanské církve jsou jim svými mravními zásadami velice nepohodlné. Na rozdíl od svých předchůdců však nyní útočí na církve se stále rostoucí podpo-

rou ekonomicky a mocensky vlivných skupin. Na jejich objednávku se snaží vytvářet obraz církvi jako úzce zájmových spolků na úrovni včelařů, filatelistů či přátel poezie. Chtějí dokázat nepotřebnost, nekompetenci a nebezpečnost církvi. Vyrábějí tzv. církevní aféry i čiré spekulace, jako je třeba boj církvi o světskou moc.

Zákon trhu senzací a pomluv funguje dokonale. Půlstoletý púst od jakékoliv kritiky si teď vynahrazuje kdekterý zbabělec. Některá média, vřele podporovaná politiky marxistické provenience, produkují jako na běžícím pásu ohrané i zcela nové proticírkevní hity. Na seznamu církevních „hříchů“ se udržují např. křížové výpravy, které byly legitimní obranou před islámskou agresí. Omílá se tzv. mlčení katolické církve k holocaustu, ačkoli to byl právě tehdejší papež, který osobně zachránil desetitisíce židů. Útočí se na Jana Pavla II. jako na „fundamentalistu“ pro jeho boj proti interrupcím, třebaže právo narodit se není církevní dogma, ale přirozené právo každé bytosti, bez něhož nejsou žádná další práva možná. Tato média samozřejmě a programově mlčí o charitních, školských, zdravotnických a duchovních aktivitách církvi, které pomáhají bezpotu potřebných.

Stálíci v proticírkevní propagandě – zvláště nynější vlády – je tzv. nezřízená církevní touha po majetku. Vytrvalé malování církvi jako pokryteckých chamtivců má vícery nechtěný půvab. Zprvce přes všechnu ateistickou zarputilost prozrazuje základní znalost biblické ctnosti chudoby. S tou však vláda nakládá po svém – především se populisticky snaží vyvolávat nálady proti církvi. Zcela pomíjí např. třicetimiliardovou vnitřní zadluženost na církevních památkách, kterou má na svědomí tentýž marxistický ateis-

mus, který nyní ve vládě razí někteří ministři. A tiše sní, jak by se nakradený majetek dal ještě zprivatizovat.

Nejzajímavější jsou v souvislosti s komunistickým lupem vládní řeči o odluce církvi od státu. Jak si vláda představuje tuto odluku, když církvim nevrátí majetek, z něhož by mohly financovat své potřeby? Jak bude církvim po odluce, když jim vláda zastaví finanční příspěvek, který je jen malou kompenzací za čtyřicetiletou devastaci jejich majetku? Další otázka: jak si vláda představuje svobodu církvi, když jim nechce umožnit ani samostatné rozhodování o vzniku charitativních církevních institucí? A ještě jedna: jaká vlastně má být vládou ohlášená „společnost vzdělání“, jestliže těm, kdo poskytují vzdělání v nadprůměrné kvalitě, a tedy učitelům církevních škol, odmítá ministr školství zvýšit platy o stejnou částku jako jejich méně úspěšným kolegům na státních školách?

Odpovědi jsou zřejmé. Kdo usiluje o popsání druh odluky, kdo podřizuje charitní činnost ministerstvu vnitra a kdo prozrazuje diskriminaci církevního školství, ten přes všechno ujišťování o vstřícnosti k právům věřících tato práva nectí. Pošlapává je stejně arogantně jako komunistický režim a usiluje o oslabení a postupnou likvidaci samostatnosti církvi.

Takové pány jsme tu už měli. Dokázaly-li proti nim za nehlubší „normalizace“ vystoupit s peticí statisíce věřících, dokáží to i teď. Příkladem je právě probíhající petiční akce proti platové diskriminaci církevních učitelů. Je-li totiž něco pokřiveného a přežitého v chápání církvi, je to josefinistický názor, že církve mají být služkami vlády.

*Dr. Jiří Karas
www.karasj.cz*

Je to rouhání?

Po posledním večeradle, které se konalo v Ostravě v katedrále Božského Spasitele jako vždy druhé pondělí v měsíci a letos připadlo na slavnost Zvěstování Páně, mě u východu z katedrály zastavil jeden z věřících a sdělil mi, že se cítil pohoršen zázvětnou modlitbou Mariánského kněžského hnutí, kterou se přítomní modlili v závěru mše svaté.

Kamenem úrazu byly pro něho především dvě věty této modlitby:

»Svěřujeme ti svou bytost a své křesťanské povolání. Disponuj s ním podle svých plánů spásy v této rozhodující hodině, tak tíživě doléhající na svět.«

»Odvažujeme se, Matko Ježíšova a milosrdná Matko naše, pozvednout oči k tobě a ještě dnes prosit a očekávat od tebe spásu pro všechny tvoje děti.«

Námítky znějí: Existuje jen jeden plán spásy a jen jeden Spasitel a Vykupitel. Výše uvedené věty staví Marii narovně Bohu. Tato zázvětná modlitba hraničí s rouháním.

Oponent se tedy domnívá, že se tu Marii přisuzuje postavení a úloha, která jí nepatří.

Obava, abychom z Panny Marie nedělali to, čím ve skutečnosti není, se zcela rozplyne, když si nejdříve lépe uvědomíme, čím Maria opravdu je.

Naším jediným Vykupitelem a Spasitelem je Boží Syn Ježíš Kristus. Aby nás mohl podle věčného Božího plánu spásy vykoupit tím, že za nás bude trpět a pro nás zemře, musel se nejdříve stát člověkem. Proto součástí toho Božího plánu spásy je také stvoření nejdokonalejšího ze všech tvorů – nové Evy, Panny Marie, která ho počala z Ducha Svatého, porodila, vychovala a nakonec obětovala Otci za naši spásu. To nám výmluvně dokládá církevní učitel sv. Ludvík Maria Grignon z Montfortu, papežové i koncily.

»Protože svět nebyl hoden přijmout Božího Syna přímo z rukou Otcových, Bůh dal svého Syna Marii, aby Ho svět přijal skrze Ni... Bůh Otec dal svého jediného Syna světu jen skrze

Marii... Bůh Syn se stal člověkem pro naši spásu, ale jen v *Marii a skrze Marii.*« (O pravé mariánské úctě, MCM 1997, dále jen PMÚ, s. 16)

»Jestliže se v Marii narodil Kristus, Hlava lidstva, nutně se v Ni musí narodit také předurčení, kteří patří k této Hlavě jako údy.« (PMÚ, s. 25)

»Bůh svěřil své Matce všechno, co získal svým životem a smrtí, své nekonečné zásluhy a obdivuhodné ctnosti. Ji učinil *správkyní pokladu, který Mu Otec dal za dědictví. Jejím prostřednictvím uděluje své ctnosti a rozdává své milosti.*« (PMÚ, s. 20) »Skrze Marii spása světa začala a skrze Marii má být dokonána.« (PMÚ, s. 35)

»*Maria přijala od Boha dalekosáhlou vládu v duších vyvolených. Kdyby totiž... neměla právo a vládu nad jejich dušemi, nemohla by se v nich usídlit, jak Ji to Bůh přikázal.*« (PMÚ, s. 28)

»Její království je stejně velké jako království Ježího Syna, nic není vyloučeno z Její vlády.« (Pius XII., Rozhlasové poselství z Fatimy 1946)

»Z uvedeného vyplývá, že když je Maria nezbytná i pro Boha, protože to sám chtěl, tím spíše je nezbytná pro lidi, aby dosáhli svého posledního cíle. Není tedy dovoleno mariánskou úctu směřovat s úctou k ostatním svatým, jako by nebyla nutnější, ale jen něčím navíc.« (PMÚ, s. 29-30)

»Už i Mojžíš silou své modlitby zadržel Boží hněv nad Izraelity tak mocným způsobem, že mu nejvyšší a nekonečně milosrdný Bůh nemohl odporovat a žádal ho, aby Mu nebránil v hněvu a potrestání toho odbojného národa. **Co si tedy tím spí-**

še máme myslet o prosbě pokorné Marie, důstojné Matky Boží, která je před Jeho Velebností mocnější než prosby a přímlyvy všech andělů a svatých v nebi i na zemi?» (PMÚ, s. 22)

»Maria udílí v nebi rozkazy andělům a svatým. Jako odměnu za Její hlubokou pokoru Ji Bůh dal moc a poslání, aby obzazovala svatými prázdné trůny, ze kterých byli pro svou pýchu svrženi padlí andělé (...) **Bůh Ji učinil Královnou nebe a země, velitelkou svých vojsk, správkyň svých pokladů, rozdatelkou svých milostí, vykonatelkou svých velkých divů, obnovitelkou lidského pokolení, prostřednicí lidí, ničitelkou Božích nepřátel a velkou společnicí ve svých velikých činech a vítězstvích.**« (PMÚ, s. 23)

»...všichni předurčení, aby byli připodobněni obrazu Božího Syna, jsou na tomto světě skryti v lůně Panny Marie, kde jsou chráněni, živeni, kde se o ně pečuje a kde se rozvíjejí prostřednictvím této laskavé Matky, **dokud je neporodí k životu slávy po smrti, která je vlastně jejich narozením...**« (PMÚ, s. 26)

»Stejně jako nemůžeme jít k Otci jinak než skrze Syna, tak **nemůžeme jít ke Kristu jinak než skrze Jeho Matku Marii.**« (Lev XIII., Octobris mese 1891)

»Maria trpěla a téměř zemřela se svým trpícím a umírajícím Synem. Zřekla se svých mateřských práv pro spásu lidí a nakolik byla schopna, obětovala svého Syna, aby usmířila Boží spravedlnost, a to do té míry,

že můžeme oprávněně říct, že vykoupila lidské pokolení spolu se svým Synem.« (Benedikt XV., Inter Sodalicia)

Ve stejném duchu nás učí i Druhý vatikánský koncil:

»Maria nebyla použita Bohem jen trpně, nýbrž ze svobodné víry a poslušnosti **spolupracovala na lidské spáse. Ona svou poslušností se stala příčinou spásy pro sebe i pro celé lidské pokolení.**« (LG 56)

»Tím, že Krista počala, zrodila, živila, představila v chrámě Otci a trpěla se svým Synem umírajícím na kříži, zcela zvláštní způsobem **spolupracovala na díle Spasitelové poslušností, vírou, nadějí a vroucí láskou pro obnovení nadprirozeného života duší. Proto se stala naší Matkou v řádu milosti.** Mariino mateřství v řádu milosti trvá neustále od okamžiku souhlasu, který s vírou vyjádřila při zvěstování a bez váhání zachovala pod křížem, až do věčného **dovršení spásy všech vyvolených.** Když byla vzata do nebe, neopustila tento spasitelný úkol, ale nadále nám získává dary věčné spásy svými mnohonásobnými přímlyvami. **Ve své mateřské lásce se stará o bratry svého Syna, kteří dosud putují po zemi a ocitají se v nebezpečích a nesnázích, dokud nebudou uvedeni do blažené vlasti. Proto je blahoslavená Panna vzývána v Církvi jako přímlyvkyně, pomocnice, ochránkyně a prostřednice. Tím důstojností a účinností jediného Prostředníka Krista nic neubírá ani nepřidává.** Jediné prostřednictví nevyklučuje, nýbrž vyvolává rozličnou spolupráci tvorů, vyplývající z účasti na jediném zdroji.« (LG 61-62)

Co z toho tedy vyplývá?

Maria je nejdokonalejší ze všech tvorů, to znamená, je nejvíce podobná Bohu jak svou bytostí, tak svým konáním a jednáním.

Je dokonale svobodná a dokonale činná. Její vůle zcela svobodně splývá s vůlí Boží

a nikdy nechce a nesleduje nic jiného než to, co chce a sleduje Bůh. Konečný cíl všeho jejího snažení je tentýž jako u Boha: **spása lidí k oslavě Boha**. Její aktivní spolupráce na spáse lidí jakožto spolupráce nejvyššího rozumného a nejvyššího svobodného tvora předpokládá u ní také nejvyšší stupeň vlastní iniciativy, při níž ji vede nejen její dokonalá pokora a láska, ale také její dokonalá moudrost. **Má tedy své plány a své záměry, které jsou zaměřeny k onomu jedinému cíli, a tím je spása jejich dětí.** Ona si je vyhledává, ona je duchovně plodí, ona je vychovává. Neprojevila svou spásonosnou iniciativu a své dobrotivé plány jasně při prvním zázraku v Káně? »Všechno, co vám řekne, učíte.« Kdo nám může dát z vlastní iniciativy lepší radu? Zasvětit se úplně Marii znamená uznat s úctou a vděčností jak toto její postavení, tak tuto její roli. **Její »plány spásy« jsou tedy projevem nejdokonalejší spolvykupitelské součinnosti s Božím plánem spásy, jehož je součástí a jemuž řekla a ustavičně říká své ano.** Jako její duchovní děti se na ni v tomto ohledu nejen můžeme, ale musíme plně spolehnout, neboť tuto její zprostředkující spolupráci na spáse světa sám Bůh ustanovil a pak sám použil jako nezbytnou a nezastupitelnou.

Z toho důvodu Bůh chtěl, aby byla **správkyní a rozdatelkou všech milostí a darů, které její Syn za její součinnosti svým životem, smrtí a vzkříšením pro nás lidi získal.** Je-li Maria Prostřednicí všech milostí, pak je především **Prostřednicí milosti nejvyšší a konečné, bez níž by všechny ostatní milosti nebyly k ničemu, a tou je věčná spása.**

Očekávat dar spásy od té, která nám dala Božího Syna, odpovídá tedy plně jejímu postavení v Božím plánu spásy a našemu vztahu k ní jako k naší duchovní Matce. Ostatně modlíme se o to ve velikonoční době tři-

krát denně v oficiální liturgické modlitbě při *Raduj se nebes Královno: ...abychom skrze jeho Rodičku Pannu Marii dosáhli radosti života věčného, tedy spásy.* Podobně se modlíme ve večerních chválách o svátcích P. Marie: *Požehnaná jsi, dcero, od Pána, nejvyššího Boha: skrze tebe máme účast na ovoci života.*

Věčná spása není vykupitelský čin, nýbrž plod a ovoce tohoto vykupitelského činu. Když očekáváme od Marie spásu, neobracíme se na ni jako na jedinou Vykupitelku, nýbrž na Bohem pověřenou Prostřednici a správkyň Božích darů, která si toto postavení a poslání zasloužila svou nejdokonalejší a nezastupitelnou spoluúčastí na vykupitelském činu svého Syna.

»Kdyby nás mariánská úcta odváděla od našeho Pána, pak bychom ji museli odmítnout jako ďábelské šálení. Je tomu ale právě naopak. S Marií vstupujeme do intenzivnějšího a bezprostřednějšího spojení s vtělenou Moudrostí, Ježíšem Kristem.« (PMÚ, s. 213)

Maria chce naše zasvěcení, aby nás vedla ke svému Synu a ke spolupráci na spáse světa.

»Srdce mého Syna je zaplaveno mořem lidského nevděku. A přece, jak velice vás stále miluje! Dále bije láskou a dostává se mu jen urážek a hříchů.

Může Matka zůstat lhostejná k velké opuštěnosti a velké bolesti svého Syna? Ted' chápete, že mou úlohou je především těšit ho. Proto chci, abyste byli všichni zasvěceni mému Srdci: abych vás všechny učinila dokonalými těšiteli mého Syna Ježíše.« (Kněžím, přemilým synům Panny Marie, 7. března 1976)

Zásvětnou modlitbu MKH se modlí několik set biskupů, statisíce kněží a miliony věřících na celém světě. Jsme rádi, že se k nim můžeme připojit a vyhovět tak výzvě naší nebeské Matky.

Lubomír Štula

Kongregace sester premonstrátek

Dne 27. dubna 2002 si s vděčností připomíná 100 let od svého založení

Kongregace sester premonstrátek byla založena na Svatém Kopečku u Olomouce roku 1902 iniciativou strahovského premonstráta P. Vojtěcha Frejky. O dva roky později byl otevřen první filiální dům v Praze – Střešovicích, postupem času přibývala nová působiště (Dolany, Tršice, Olšany, Humpolec, Tábor a další). V letech 1930-31 byl vybudován nový mateřinec na Svatém Kopečku, k němu byl v letech 1935-1936 přistavěn exerciční dům. Pro slovenské sestry byl z iniciativy biskupa Jantausche zřízen vlastní mateřinec ve Vrbovém u Piešťan. V roce 1939 se Kongregace rozdělila na českomoravskou a slovenskou provincii. Činnost sester byla v padesátých letech násilně přerušena, sestry postupně převzaly práci převážně v domovech důchodců nebo v ústavech sociální péče. V roce 1970 bylo Kongregaci uděleno římské schválení.

Ze současnosti: Po roce 1990 sestry postupně podle možnosti obnovují svou činnost ve výuce náboženství, v sociální oblasti, při vedení farních domácností apod.

Českomoravská provincie má dvě komunity. Komunita, ve které žijeme a kterou tvoří sestry více generací, je v Norbertinu na Svatém Kopečku. V liturgické modlitbě se spoju-

jeme k Boží chvále s celou církví a konáme časté adorace Nejvyšší Svátosti oltární. Tyto duchovní úkony nám pomáhají jednak vytvářet ducha a atmosféru společenství a také z nich čerpáme sílu pro vnější apoštolát. Ve zdejších charitním domově pro řeholnice pečujeme o staré a nemocné spolusestry. Zde probíhá i formace našich mladých sester a je zde sídlo představené provincie.

Druhá komunita sester je v Humpolci. V našem nestátním Domově bl. Bronislavy pečují sestry spolu s civilním personálem o staré a handicapované občany.

Slovenská provincie má dvě vět komunit. Představená Kongregace sídlí v Trnavě, kde je komunita sester, které poskytují ošetrovatelskou péči nemocným v jejich rodinném prostředí. Největší komunita je ve Vrbovém u Piešťan, kde je charitní domov, formační dům a sídlo představené provincie. Sestry v Bratislavě pracují v semináři a zajišťují farní domácnost. V Nitře se sestry věnují službě na biskupství. V dalších komunitách sestry vedou farní domácnosti.

Takto sestry chtějí naplnovat své poslání: Být připraveny ke každému dobrému dílu (srov. 2 Tim 3,17).

-prem-

TURÍN

Ruští vědci znovu dokázali, že použití metody C14 na výzkum Turínského plátna bylo zcela zjevně zfalšováno. Plátno je mnohem staršího původu. Látka, která byla v roce 1988 použita, byla zřejmě znečištěna, a přinesla výsledek, který neodpovídá skutečnému stáří turínského relikvie. Podle ruských vědců by tímto konstatováním mělo být definitivně skončováno s touto domnělou karbonovou »vědeckou pravdou«. Letos v květnu se bude ve Vídni konat velký vědecký kongres o Turínském plátnu.

Podle Kath-net

Boží milosrdenství volá po naší odpovědi

Záznam homilie z letošního svátku Božího milosrdenství

Druhá velikonoční neděle je svátkem Božího milosrdenství. Když vzkříšený Pán přichází mezi své učedníky, jeho slova nezní výčitkou, posměchem nebo zatrpklostí. Neříká jim: „Jste nemožní, jste zbabělci, zklamali jste mě, pánové,“ nýbrž: „Pokoj vám!“ Boží slovo nás dnes ujišťuje, že plodem Ježíšovy oběti a zmrtvýchvstání je odpuštění a pokoj.

Pokoj v biblickém významu slova neznamena pouhý „klid zbrání“, není to momentální příměří, kdy si zrovna nadáváme, neubližujeme si, neděláme si naschvály a neosnujeme různé odplaty, není to ani spokojený klid u televize. Pokoj v biblickém významu slova je souhrnným názvem pro Boží obdarování, který úzce souvisí s odpuštěním. Znamená to, že člověk miluje, přeje druhému dobro a lásku. Z úst vzkříšeného Ježíše zaznívají slova, která tvoří základ pro svátost smíření: „Přijměte Ducha svatého, komu odpustíte hříchy, tomu budou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou...“ I v těchto slovech se hlubokým způsobem zrcadlí Boží milosrdenství.

Ve slovech dnešního evangelia (Jan 20,19-31) se setkáváme s apoštolem Tomášem. Je pochybujícím učedníkem. Nevíme, proč byl pryč, když Ježíš přišel mezi své učedníky poprvé. Evangelium o tom nic neříká. Avšak jeden z významů, ve kterém můžeme tuto skutečnost chápat, je ten, že když člověk zůstává ve své víře sám, když se izoluje od společenství ostatních, tak jeho víra ochabuje, není tolik schopen se s Pánem setkat, není schopen uvěřit. Někdy se ptáme: Proč v neděli na bohoslužbu, když se mi zrovna nechce? Proč se modlit v rodině, když je tak málo času a ne vždy mě druzí chápou? Proto-

že nesmím zůstat sám. Má víra bude ochabovat. Víra v mé rodině bude slábnout, nebudeme schopni se spolu setkávat v lásce, bude to stále těžší... Ani členové mé rodiny nesmí zůstat ve své víře sami a já za to nesu také zodpovědnost...

Všimněme si dnes dobře nejen Tomášovy pochybnosti, ale především se dobře dívejme na Ježíšovu reakci. Neodsuzuje, nezesměňuje, nepohrdá, ale bere jeho pochybnost vážně. Dovoluje mu dotknout se jeho ran, aby uvěřil. Je pro nás velmi důležité toto vidět. Máme kolem sebe mnoho nevěřících, pochybujících, hledajících. Zůstáváme-li vůči nim pouhými diváky, jestliže pouze s lhostejností posuzujeme a kritizujeme, ale nepomáháme, pak nemáme postoj Ježíšův! V tom případě jsme pouhými teoretiky lásky, avšak nikoli Ježí-

šovými učedníky! Náš postoj nesmí být postojem povýšených, pohrdajících, odsuzujících. I od nás Pán očekává, že těmto lidem dáme možnost se dotknout naší víry, naší naděje a lásky. Avšak máme ji? Často zjišťujeme, že naše víra, naděje a láska jsou zraněny. Že máme v sobě mnoho hořkosti, nedůvěry a hněvu. Myslím, že nejprve sami potřebujeme uzdravení. Nejprve my sami potřebujeme jako Tomáš pokleknout před živým Pánem, potřebujeme se dotknout jeho svatých ran, potřebujeme velice důvěrným způsobem zažít na sobě jeho veliké milosrdenství, abychom se mohli stát svědky Božího milosrdenství a lásky pro druhé. Jsme zraněni pýchou a myslíme si, že jeho pomoc nepotřebujeme. Nechceme si přiznat chybu, svádíme ji na druhé a na okolí, propadáme se do

malomyslnosti a zoufalství... Potřebujeme přijít ke Kristu a slyšet jeho uzdravující slova: „Neboj se. Dotkni se mého milosrdenství a mé lásky, nepochybuji a věř!“

Vůbec nejde o to, abychom se snažili v sobě vyvolat nějaké sladké pocity. Jde o postoj naší víry a vnitřní opravdovosti. V Bibli není milosrdenství plným citem, ale skutečně hlubokým postojem, vědomým hledáním dobra... Velké Boží pohnutí nad naší bídou, kterou vyvolal hřích, vyžaduje jako naši lidskou odpověď obrácení. Snad nám mnohé napoví následující příběh:

Mladý a ctizádostivý rytíř byl známý svým bezuzdným životem. Jeden řeholník se ho snažil přimět k přemýšlení, aby zvážil, jak by riskoval, kdyby musel s duší tak obtíženou hříchy předstoupit před poslední soud.

„Já se ničeho nebojím,“ prohlásil pohrdavě rytíř. „Vím, že Pán je dobrý a milosrdný. Stačí, když těsně před smrtí řeknu tři slova, která mi zajistí věčnou spásu: Ježíši, smilování, odpusť!“

Řeholník pokrčil rameny a rytíř se s halasným smíchem vrátil k nevázanému životu. Jednoho dne přišla strašná bouře. Rytíř právě uhněl na koni po břehu řeky. V sousedním hrabství se konala slavnost a on ji nechtěl zmeškat. Vtom uhořel blesk a kůň se vylekal tak, že shodil rytíře do divokého proudu. Poslední tři rytířova slova zněla: „Zdechni, hloupé zvíře!“

Nezměrné Boží milosrdenství volá po naší odpovědi, kterou nelze odkládat. Jaká tři poslední slova bych chtěl vyslovit? A budu mít čas je vyslovit? Zřejmě to budou slova o tom, čím budu žít, čeho bude plné moje srdce. Prosme dnes Pána o milost opravdového pokání, o hlubokou zkušenost s jeho milosrdenstvím a láskou, aby i naše poslední slova mohla být důvěryplnou prosbou o jeho milosrdenství a důvěryplným svěřením se do jeho rukou.

P. Antonín Krasucký OP

Audiokazeta BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ Výběr z deníku svaté Faustyny Centrum Věrité, cena 145 Kč

Jméno sestry Faustyny je dnes známé po celém světě. Karol Wojtyła, ještě jako krakovský arcibiskup, připravoval všechny podklady pro beatifikační proces této mimořádné mystičky 20. stol. Tehdy ještě netušil, že právě jeho vyvolila Boží prozřetelnost k tomu, aby později jako papež pozdvihl sestru Faustynu k účtému oltáře. Byl to podivuhodný Boží záměr, aby v něm, Janu Pavlu II., dozrálo poselství polské světice o Božím Milosrdenství v encyklice *Dives in misericordia* a aby pod jeho vedením církev prošla o Velkém jubileu roku 2000 doširoka otevřenou branou Božího Milosrdenství. Byl to právě on, polský papež, který uskutečnil Ježíšovo přání tlumočené skrze sestru Faustynu, aby celá církev závazně slavila o druhé neděli velikonoční svátek Božího Milosrdenství. Jak jsou Boží cesty podivuhodné!

Díky pečlivé a mimořádně zdařilé práci Centra Věrité se nám do rukou dostává audiokazeta představující výběr z Duchovního deníku sestry Faustyny. V tomto výběru se podařilo zachytit vše podstatné z poselství tlumočeného sestrou Faustynou. Procitěný umělecký přednes Rudolfa Kvíze a Eleny Strupkové umocňuje porozumění přednášeným textům a skýtá jedinečný duchovní zážitek.

Prostřednictvím této audiokazety se mohou i ti, pro které by byla četba Duchovního deníku sestry Faustyny nějakým způsobem obtížná či nemožná (těžce nemocní, lidé zrakově postižení, ale třeba i maminky plně vytížené péčí o děti a domácnost) seznámit s poselstvím o Božím Milosrdenství.

Audiokazetu si můžete objednat na adrese zásilkové služby MCM Olomouc, která je uvedena v knižní nabídce na str. 16.

Vzpomínka na Josefa Bláhu, dlouholetého zaměstnance Arcibiskupství pražského

Téměř čtvrt století pracoval pro Církev pod vedením kardinála Tomáška. Bylo mu uděleno papežské vyznamenání „Pro Ecclesia et Pontifice“. I po smrti kardi. Tomáška věrně pokračoval v práci takřka „do posledního dechu“: jezdil na Hradčany až do 16. března; zemřel 22. března...

Naše osobní přátelství a spolu-práce začaly v r. 1968. Bylo by to zajímavé čtení, kdyby se o tom napsala knížka, na to však není času. Vděčně vzpomínám především v modlitbách. S vděčností vzpomínají i tisíce lidí, kterým pan Bláha zprostředkoval duchovní literaturu, nejen za komunismu (většinou samizdatovou), ale i později: jsou totiž i knihy, které se šíří nekomerčně. Např. „Modrou knihu“ rozšířil mezi stovkami kněží a laiků. Zasvětil se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a radostně plnil svůj závazek, že bude duše, se kterými přijde do styku, pokud je to možné, přivádět k obnovené oddanosti Panně Marii.

Měl rád a šířil také „Světlo“.

I když je možno doufat, že se mu už dostalo odměny na věčnosti, přesto je naší povinností lásky a vděčností pamatovat na jeho duši v modlitbách a obětech. A to rád činím a vybízím k tomu i naše čtenáře. Josef si toho opravdu zaslouhuje.

Josef Vlček

Josef Bláha se narodil v roce 1914 v Podkrkonoší, záhy přišel o své rodiče, a tak se musel o sebe postarat sám. Poznal, jak důležité a posilující je mít víru v Boha a dobré přátele. Odstěhoval se do Prahy a rozšiřoval si své vědomosti. Byl zároveň manuálně šikovný, a tak mohl v těžkých dobách uplatnit vše, co se v mládí naučil.

Ve čtyřicátých letech se seznámil s paní Rozálií Fraňkovou a oženil se. Společně se snažili být svému okolí prospěšní a užiteční a pomáhali, jak mohli. Koncem války se jim narodily

dvě děti, které zemřely. Později se narodili Jan, Marie a Václav a nebylo snadné v poválečné době, kdy přišel o místo, uživit rodinu. Musel vykonávat pomocné dělnické práce.

V roce 1968 přešel do služeb katolické církve. Byl přijat na místo vrátného na Arcibiskupství pražském, kde zastával i jiné práce podle potřeb všech. A tak se seznámil s mnoha lidmi, kteří přicházeli navštívit pana kardinála Tomáška. Nikdo ho nemohl přehlédnout, protože nosil bílý plášť a rád a srdečně se zdravil se všemi návštěvníky. Prožíval druhou polovinu svého života v blízkosti velkých osobností katolické církve. Byl velmi vděčný, že se mohl denně účastnit mše svaté v kapli a setkávat se s Kristem. Vážil si i všech setkání s různými lidmi, jak obyčejnými, tak i vysoce postavenými. Rád každého něčím obdaroval a měl radost, když někoho potěšil. Na každého si udělal čas, s každým promluvil, každému se snažil pomoci, pokud to bylo v jeho silách, nebo zařídil, aby mu bylo pomozeno. A tak se jeho život stal službou Pánu Bohu a bližnímu. Bylo mu dopřáno až do 16. března být na Hradčanech. V neděli 17. března ho náhle opustily síly a ne-

mohl se postavit na nohy. Mši svatou už prožil doma v přímém přenosu rozhlasu z kostela Nejsvětějšího Srdce Páně. V pondělí ho navštívila lékařka a doporučila kontrolu v nemocnici, která se však neuskutečnila. Nastávající den, na svátek sv. Josefa, ho navštívil velký františkán

P. Holota a udělil mu svátost nemocných. Byla to krásná slavnost a zároveň si všichni uvědomili, že jeho místo je už připraveno někde jinde. Rychle ho opouštěly fyzické síly i zájem o pozemský život. Ještě den před jeho smrtí ho navštívil pan kardinál Vlk, poděkoval mu za jeho práci a udělil mu požehnání. V přítomnosti svých nejbližších, doprovázen modlitba-

mi a prosbami známých kněží, řeholních sester a bratří se odebral k Nebeskému Otci. Přijel pan biskup Škarvada a konstatoval, že pan Bláha zase bude dříve než on u nebeské brány, a že prosí, aby ho tam zase vítal, jako to dělal u vstupu do paláce. Na rozloučenou mu udělil apoštolské požehnání. Po několika minutách pan Bláha vydechl naposledy.

A tak v klidu a pokoji spocínul 22. března po 13. hodině v náručí svého Stvořitele a Vykupitele – pevně spoléhal na Boží dobrotu a milosrdenství.

V týdnu po Velikonocích – 4. dubna – se s ním v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze rozloučilo sedm biskupů a velké množství kněží, řeholnic, řeholníků a věřících (někteří přijeli dokonce až ze Slovenska). Bohoslužba byla radostná, vyjadřovala to také bílá barva a mešní liturgie velikonoční oktávy včetně Gloria. Pan biskup Jaroslav Škarvada ve své promluvě podrobně popsal jeho životní cestu, která vyvrcholila v oddané službě panu kardinálovi Františku Tomáškovi. Vyzdvihl mimořádný vztah ke všem návštěvníkům Arcibiskupského paláce, jeho obětavost a nadšení pro dobro církve i jeho neohrožený postoj v době totality. Sílu pro toto vše čerpal ze spojení s Bohem a ve všem spoléhal na pomoc Boží.

-la-

ALICE COOPER VARUJE PŘED ĎÁBLEM

Rockový zpěvák, který šokoval veřejnost satanskými zpěvy, obrátil se již před časem ke křesťanství. Jak sdělil hudebnímu magazínu *Hard Music Magazin*, nechce být žádným »slavným věřícím«, ale miluje Boha. Důvodem jeho obrácení byla situace, kdy alkohol ohrožoval jeho manželství a on navštívil jeden kostel. Říká, že nejdříve byl křesťanem spíše ze strachu před peklem, ale nyní ho vede láska k Bohu: »Bud'te opatrní a nenamlouvejte si, že Satan je pouze vtip. Myslím, že je nyní mým posláním varovat před Satanem.« Od svých dřívějších textů se distancuje. »Pokouším se nyní psát písně stejně dobré jako dříve, ale s lepším poselstvím.«

Podle Kath-net

Skutečná tvář otce Pia (17)

Dost možná, že maršál prováděl pátrání příliš povrchně. Po určité době oznámil na velitelství v Neapoli, že přes všechno úsilí nenašel žádnou stopu po Francescovi Forgione.

Míjely dni. Maršál už měl za to, že má tuto nepříjemnou záležitost z krku. Ale jednoho dne obdržel nový rozkaz: »Zos- trít pátrání!«

Bručel pod vousy ne právě lichotivé nadávky na své chle- bodárce a začal novou etapu slídění. I ta by byla bezvýsledná, kdyby náhodou nenarazil na vdanou sestru otce Pia.

»Donna Felicia,« oslovil ji, když vytahoval listinu ze své kapsy, »neznáte náhodou nějakého Francesca Forgioneho?«

»Samozřejmě že ho znám,« odpověděla Donna Felicia. »Je to můj bratr.«

»Váš bratr? Tak to je P. Pio?« zvolal ubohý maršál celý ohromený. Samozřejmě že znal mladého kapucína velmi dobře, ale nikdy by v něm nehledal dezertéra, kterého má vypátrat.

Když takto zjistil místo jeho pobytu, napsal ihned kolegům do San Giovanni Rotondo, aby co nejdříve eskortovali Francesca Forgioneho do Neapole. Řízením Boží prozřetelnosti neuvedl jeho klášterní jméno. A tak obdržel »co nejdříve«, asi po dvou týdnech (na jihu se tak nespěchá) odpověď, že hledaný Francesco For-

gione je v San Giovanni Rotondo neznámý.

»Co to znamená, „neznámý“?« zlobil se brigádýr z Pietrelciny. »Přece mi to řekla jeho sestra!«

Nové pátrání. Nové ověřování. Opět všechno bez výsledku. V San Giovanni Rotondo neznali ani rodinu Forgione!

Velitelství v Neapoli začalo být netrpělivé. Carabinieri, kteří dostali strašně vynadáno, nevěděli, kde jim hlava stojí. Dezertér Francesco Forgione nebyl k nalezení.

Nakonec zazvonil jednoho krásného dne brigádýr u brány San Giovanni Rotondo a svěřil se vrátnému se svými starostmi.

»Cože? Vy hledáte Francesca Forgioneho? Ten je přece u nás. To je P. Pio.«

Brigádýr se málem zhroutil. P. Pio? Perbacco! V této krajině ho každý znal! P. Pio dezertérem! Jak věci vypadají, nesmí se otálet. Rozkaz zněl jasně a byl plný pohrůžek. P. Pio byl uvědomen a nejbližším vlakem odjel.

Ihned po příjezdu do Neapole se hlásil u velitele, který se přísně mračil:

»Vojíne Forgione, víte, že jste hledán jako dezertér?«

P. Pio se nedal zahnat do kouta:

»Nikoliv, pane veliteli! Já vůbec nejsem dezertér. Čtěte, co zde stojí: 6 měsíců dovolené a pak čekat na další rozka-

zy. Já jsem poslechl a čekal... Včera mě zastihl rozkaz. Ihned jsem odjel...«

Velitel si ho změřil hněvivě. Ten prokletý hoch měl pravdu! A tolik ubohých čertů se kvůli němu znepokojovalo téměř celý rok. Korespondence o tomto případu zabírala již celý pěkný fascikl...

»Dobře, dobře,« bručel velitel. »Můžete jít!«

Střelec Francesco Forgione opustil prostor se zcela nevinným výrazem v tváři. Jestliže jeho anděl strážný z nevyzpytatelných důvodů tak prodloužil tento stav věcí, je to jeho věc. On poslechl!

A k tomu, abych vedl válku, uvažoval u sebe, mám jiné, účinnější zbraně, než v jakých mě chtějí zde za každou cenu vycvičit.

Vojenská minulost svatého faráře Arského nebyla tak vydařená jako P. Pia z Pietrelciny.

7. KAPITOLA

»Strýc Horác« v Neapoli - P. Pio propuštěn jako neschopný - Obedience pro San Giovanni Rotondo - P. Pio zaměňuje uniformu za kutnu - 20. září 1918 - »Starejte se o své záležitosti!« - P. kvardián informuje provinciála - Objevuje se novinka - P. Pio v zrcadle své korespondence - Strach je větší zlo než samo zlo - »Nejhorší urážkou Boha je pochybovat o něm.«

Ještě po letech rád vyprávěl Zi'Orazio o své cestě do Neapole s košem potravin, které znepokojená matka poslala vojínu Francescu Forgionemu. Zdá se, že P. Pio prosil především o tvaroh a vinné hrozny. Seděli spolu u Donny Caroliny, krajanky ve Via Rettifilo. Pak se rozloučili a otec zavzdychal.

»Nenaříkej!« těšil ho P. Pio, »už u armády dlouho nepobudu. Uvidíš!«

Když se vrátil do Pietrelciny, naparoval se Zi'Oracio: »P. Piovi se daří dobře. Člověk by řekl, že je to starý mazák!« Don-

na Giuseppa si tajně utírala oči. Matku není možno jen tak vodit za nos!

A skutečně, během deseti dnů po této památné návštěvě napsal P. Pio svým rodičům, že je nemocný a leží v nemocnici. A dodával: »V žádném případě sem nejezděte. Nemohli bychom se vidět ani čtvrt hodiny. Brzy se vrátím domů.«

Co se dříve pokládalo za prorocké oznámení, byla jen úvaha zdravého rozumu. Lékaři shledali, že je v tak špatném zdravotním stavu, že mu přiznali rentu a pr opustili ho.

Životopisci otce Pia vyvolali dojem, jako by se již r. 1916 definitivně usadil v San Giovanni Rotondo.

Korespondence, kterou máme v ruce, nás nutí toto datum poopravit. Dopis z »První lékařské kliniky v Neapoli« je datován 8. března 1918, P. Pio byl tedy v této době ještě vojákem. Ještě 5. května se nacházel v San Marco la Cato-la. Byl tedy prohlášen za neschopného až po tomto datu. Víme také, že jel nejdříve do Pietrelciny, odkud odeslal svou vojenskou výstroj, a to k velké nelibosti Zi'Orazia, který si ji chtěl ponechat.

P. Pio mu však řekl: »Nikoliv, otče, to nepatří mně, ale vládě.«

Nechtěl převzít ani rentu, protože říkal: »Já jsem si ji nezasloužil!« Teprve později na příkaz představených se uvolil podepisovat stvrzenky.

Po krátkém pobytu v Pietrelcině dostal příkaz odjet do Foggie, kde pobyl krátký čas. Jeho sousedé měli brzy důvod stěžovat si na hluk z jeho cely, který jim nedal v noci spát. P. Pio mlčel.

Jeho představení, kteří nesporně věděli o původu tohoto neslýchaného rámusu, pokládali za rozumnější poslat ho do odlehlejšího kláštera, kde by bylo i příznivější klima pro jeho uzdravení. Spolehlivě víme jen to, že 20. září 1918 již byl v San Giovanni Rotondo.

(Pokračování)

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já. Cestu, kam já jdu, znáte.“ Tomáš mu řekl: „Pane, nevíme, kam jdeš. Jak můžeme znát cestu?“ Ježíš mu odpověděl: „Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce. Nyní ho už znáte a viděli jste ho.“ Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce - a to nám stačí.“ Ježíš mu odpověděl: „Filipe, tak dlouho jsem s vámi a neznáš mě? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říci: „Ukaž nám Otce“? Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám ze sebe; to Otec, který ve mně přebývá, koná své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně. Když nevěříte, věřte aspoň pro ty skutky. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i ten bude konat skutky, které já konám, ba ještě větší bude konat, protože já odcházím k Otci.“

**DUCHOVNÍ OBNOVY V ROCE 2002
NA VELEHRADĚ – STOJANOVĚ**

pokračování ze Světla č. 15

16. 7. – 19. 7. Duchovní obnova pro mladší muže a ženy žijící v manželství, *P. Vladimír Málek*
19. 7. – 21. 7. Duchovní obnova pro podnikatele a veřejně činné pracovníky, *P. Vladimír Málek*
21. 7. – 23. 7. Duchovní obnova pro členy Matice svatoantonínské *P. František Petřík*
21. 7. – 26. 7. Duchovní obnova pro trvalé jáhny *P. Aleš Opatrný*
26. 7. – 29. 7. Duchovní obnova pro lékaře a zdravotní sestry *P. Aleš Opatrný*
29. 7. – 2. 8. Duchovní obnova pro katechety *P. Rudolf Smahel SDB*
2. 8. – 6. 8. Duchovní obnova pro mladé lidi, kteří hledají svou životní cestu, *P. Josef Čunek SJ*
4. 8. – 7. 8. Duchovní obnova pro muže a ženy žijící v manželství *P. Miloslav Kabrda SDB*
15. 8. – 19. 8. Duchovní obnova pro vysokoškoláky *P. Michal Altrichter SJ*
18. 8. – 22. 8. Duchovní obnova pro varhaníky a chrámové zpěváky *P. Vlad. Tomeček SJ*
21. 8. – 25. 8. Duchovní obnova pro mladší muže a ženy žijící v manželství, *P. František Sedláček*
25. 8. – 29. 8. Duchovní obnova pro mládež od 16 let (středoškoláci) *P. Petr Vaculík SDB*
25. 8. – 29. 8. Duchovní obnova pro důchodce, osamělé a nemocné *P. Stan. Peroutka SJ*
8. 9. – 11. 9. Duchovní obnova pro vysokoškoláky *P. Michal Altrichter SJ*
17. 9. – 21. 9. Ignaciánské exercicie pro muže a ženy *P. Jan Pavlík SJ*
20. 9. – 22. 9. Víkendová duchovní obnova formou večeřadla *P. Štěpán M. Filip OP*
22. 9. – 26. 9. Duchovní obnova – františkánská spiritualita *P. Ant. Dabrowski OFM*
23. 9. – 27. 9. Exerciční pokračování podle sv. Ignáce pro muže a ženy – 2. týden (pokračování z r. 2001), *P. Pavel Koudelka SJ*
13. 10. – 19. 10. Kněžské exercicie, *P. Jan Pavlík SJ*
22. 10. – 26. 10. Mariánská duchovní obnova, *P. Josef Hladíš SJ*
25. 10. – 27. 10. Panna Maria – „Cesta ke kráse“ *P. Stanislav Weigel*
27. 10. – 30. 10. Duchovní obnova pro muže a ženy žijící v manželství, *P. Miloslav Kabrda SDB*
11. 11. – 15. 11. Duchovní obnova pro muže a ženy žijící v manželství *P. Ladislav Kubiček*
14. 11. – 17. 11. Duchovní obnova pro snoubence *P. Jakub Berka OPræm.*
15. 11. – 19. 11. Duchovní obnova pro mladší muže a ženy *P. Josef Chyba*
21. 11. – 24. 11. Duchovní obnova – příprava na advent *P. Angelik Mička OP*
4. 12. – 7. 12. Adventní duchovní obnova *P. František Petřík*
10. 12. – 14. 12. Adventní duchovní obnova *P. Jan Pavlík SJ*
30. 12. – 1. 1. 2003 Duchovní obnova formou večeřadla *P. Štěpán M. Filip OP*

Ubytování: dvoulůžkový pokoj 150 Kč/osoba; pokoj s příslušenstvím pro dvě osoby 180 Kč/osoba; jednolůžkový pokoj 180 Kč/osoba; pokoj s příslušenstvím pro jednu osobu 280 Kč/osoba; strava na den: 100 Kč.
Přihlášky posílejte na adresu:
POUTNÍ A EXERCICNÍ DŮM STOJANOV, 687 02 Velehrad 62.
Telefon: 0632/57 14 20, 57 15 31.
e-mail: velehrad@stojanov.cz; aktuální informace: www.stojanov.cz

DUCHOVNÍ CVIČENÍ – KRÁLÍKY

Pro kněze:

6. - 11. října 2002 – přednáší P. Karel Pilík;
20. - 26. října 2002 – přednáší Mons. Jiří Mikulášek;
cena za pobyt a stravu činí 1400 Kč.

Pro ženy, muže a manželské páry:

14. - 18. října 2002 – přednáší P. Josef Groz CSsR;
cena za pobyt a stravu činí 950 Kč.

Veškeré přihlášky přijímáme písemně na adrese:

Josef Hudec, Poutní dům 561 69 Králíky, informace na tel: 0446/631 178, 631 097, 631 099

Liturgická čtení

Neděle 28. 4. – 5. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 6,1-7
Ž 33(32),1-2.4-5.18-19
Odp.: 22a (*Ať spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: 1 Petr 2,4-9
Ev.: Jan 14,1-12

Pondělí 29. 4. – svátek sv. Kateřiny Sienské

1. čt.: 1 Jan 1,5-2,2
Ž 103(102),1-2.3-4.8-9.13-14.17-18a
Odp.: 1a (*Veleb, duše má, Hospodina. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 11,25-30

Úterý 30. 4. – nez. pam. sv. Zikmunda nebo sv. Pia V.

1. čt.: Sk 14,19-28
Ž 145(144),10-11.12-13ab.21
Odp.: srv. 12a (*Ať tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 14,27-31a

Středa 1. 5. – nez. pam. sv. Josefa, Dělníka

1. čt.: Gn 1,26-2,3
nebo Kol 3,14-15.17.23-24

Ž 90(89),2.3-4.12-13.14+16
Odp.: 17c (*Pane, dej zdar práci našich rukou! Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 13,54-58

Čtvrtek 2. 5. – památka sv. Atanáše

1. čt.: Sk 15,7-21
Ž 96(95),1-2a.2b-3.10
Odp.: 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,9-11

Pátek 3. 5. – svátek sv. Filipa a Jakuba

1. čt.: 1 Kor 15,1-8
Ž 19(18),2-3.4-5
Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 14,6-14

Sobota 4. 5. – ferie

1. čt.: Sk 16,1-10
Ž 100(99),1-2.3.5
Odp.: 1 (*Plesejte Hospodinu, všechny země. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,18-21

Breviář pro laiky

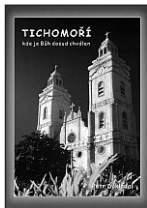
Uvedení do první modlitby dne:	NE 28. 4.	PO 29. 4.	ÚT 30. 4.	ST 1. 5.	ČT 2. 5.	PÁ 3. 5.	SO 4. 5.
Antifona	518	1741	518	1357	1734	1673	518
Žalm	783	786	783	783	783	786	783
Ranní chvály:							
Hymnus	518	1742	518	1325	1734	1673	518
Antifony	587	1742	843	1325	874	1359	906
Žalmy	813	813	843	813	874	813	906
Kr. čtení a zpěv	587	1743	594	1326	1735	1674	607
Antifona k Zach. kantiku	588	1355	1356	1358	1735	1360	607
Prosby	588	1744	595	1326	1724	1675	607
Záv. modlitba	588	1355	1356	1358	1359	1360	608
Modlitba během dne:							
Hymnus	519	519	519	519	519	519	519
Antifony	519	519	519	519	519	519	519
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	589	1745	596	599	602	1676	608
Záv. modlitba	588	1355	595	599	602	1360	608
Nešpory:							
Hymnus	517	517	1746	517	1322	1736	1677
Antifony	585	590	1747	853	1328	884	1360
Žalmy	808	823	1747	853	1761	884	1678
Kr. čtení a zpěv	586	590	1749	596	1329	1737	1680
Ant. ke kant. P. M.	586	590	1356	1356	1358	1737	1360
Prosby	586	590	1750	597	1329	1731	1681
Záv. modlitba	588	588	1355	1356	1358	1359	1360
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

NOVINKA

P. Petr Dokládál:
TICHOMOŘÍ, KDE JE BŮH
DOSUD CHVÁLEN

Malý cestopis českého kněze, který v roce 2000 pobýval několik týdnů v Království Tonga a navštívil také Samou. Tonga je velmi malá země, o rozloze 600 km², se 100 000 obyvateli. Prakticky všichni Tonžané jsou věřící – od krále až po posledního obyvatele některého ze vzdálených ostrůvků. Své zážitky líčí P. Dokládál velmi barvitě, poznáme z nich, jak byl touto částí světa nadšen – způsobem života, náboženskou kulturou a v neposlední řadě okouzlující přírodou. Atmosféru pobytu dokresluje barevná fotografická příloha.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 112 stran, 129 Kč

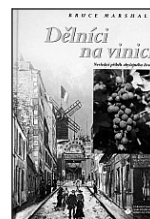
la dvojnásobnou cenu, neboť nás vtahují do jeho životního příběhu, dokonce do jeho nejnertnějších trýzní, a zároveň nás pozvedají k úvahám o nejvyšších křesťanských hodnotách. *Miluj a dělej, co chceš – Úvahy hledajícího srdce* je soubor textů vyňatých z neobyčejně rozsáhlé tvorby svatého Augustina. Kniha zachycující učení tohoto významného církevního otce nám má zprostředkovat rady a pravidla pro život směřující k Bohu, má v nás upevnit a rozhojnit onen nadpřirozený život, jenž nám dává žít z Boha a pro Boha.

Paulínky, brož., zúž. A5, 232 stran, 198 Kč

Bruce Marshall:
DĚLNÍCI NA VINICI

Další publikace autora úspěšného titulu *Plná slávy*. I tentokrát se může čtenář setkat s vyprávěním o radostech a strastech kněze Gastona, který vidí věci světa a církve očima prostého člověka. Děj knihy je umístěn do Francie první poloviny 20. století.

Karmelitánské nakladatelství,
 váz., A5, 312 stran, 239 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

MILUJ A DĚLEJ, CO CHCEŠ
 (Úvahy hledajícího srdce)
Edice Rozjímáme se...

Svatého Augustina by bylo možné nazvat „mužem superlativů“. Je nejznámějším církevním otcem a snad také tím, jenž byl nejvíce milován, ale proti němuž se také nejvíce vystupovalo, byl též nejvýznamnější a nejvzdělanější učitelem s největším množstvím následovníků. Celý Augustinův životní příběh se odvíjí od jeho neobyčejné duchovní cesty. Bůh jej učinil „typickým příkladem“ člověka, jenž se zcela obrátil ke Kristu. V tomto směru mají Augustinova dí-

P. Józef Augustyn:
O OTCOVSTVÍ

Spolu se známým a oblíbeným autorem celé řady knih, polským jezuitou P. Józefem Augustynem, se zamýšlíme nad otcovstvím. Autor se opírá nejen o odborné vzdělání, ale také o velkou znalost lidské psychiky, která vychází především z jeho bohatých zkušeností z duchovního vedení.

Karmelitánské nakladatelství,
 váz., 105x160 mm, 92 str., 95 Kč

779 00 Olomouc 9
 706 43/02
 P.P.

TISK

771 11 Olomouc 1
 Dolní nám. 24
 Matice cyrilometodějská s. r. o.